

VANÆREN FOR ORDETS SKYLD

Takk, broder Neville.

Jeg sa til broder Neville: “Er du sikker på at du ikke har fått litt salvelse denne morgenen?”

² Jeg kom ned for å be for de syke. Det var noen mennesker samlet i det vi . . . en tidlig søndag morgen. Det jeg må fange der, jeg bare fikk dem til å komme hit til kirken. Og jeg—jeg synes alltid det er bedre å be for de syke rundt kirken. Jeg vet ikke. Jeg liker kirken, og å komme ned hit hvor forsamlingen, folket her ute ber.

³ Og det var en liten jente bak der, den vakreste lille jenta, vel, jeg tror hun sitter et sted her ute nå, hvis familien ikke dro hjem. Å, jeg ser nå. Og det er den peneste lille tingen. Og hun er veldig syk. Og vi lyttet, da vi hørte budskapet gå ut gjennom tungetale og tydning. Og vi lyttet, og vi trodde vi forsto at det ble sagt noe om en liten jente. Og vi ventet for å se om Herren ga et budskap, hva som ville bli sagt der. Men jeg tror den lille jenta har det bra nå, og kommer til å bli bra. Og så . . .

⁴ Og det var en dame som hadde mistet synet, også, og vi ba for henne. Og en mann i en ambulanse der ute, en forkynner. Jeg tror ikke at mannen veide trettifem pund, eller førti, en gang. Bare—bare veldig, veldig . . . Så jeg kom ned for å be for dem.

⁵ Og grunnen til at jeg var litt nølende, veldig, en fylling har falt ut av tannen min. Og jeg plystrer for meg selv, denne morgenen, gjennom det stedet ved tannen min der, foran der. Og de forteller meg at nå må jeg slipe dem og sette krone på dem. Så denne alderdommen som bare kryper nærmere, er det eneste jeg vet. Og jeg hadde en fylling i den, og på en måte halvparten av den, og når jeg begynte å snakke, du kan føle det, luften presses liksom ut, dere—dere vet hva jeg mener, ut gjennom leppene dine. Og det får deg til å lespe litt, liksom.

⁶ Vi er virkelig et privilegert folk som er i live denne morgenen og er i stand til å komme til kirken. Og på denne julaften, venter på feiringen de har, som jeg—jeg håper jeg . . . Det er altfor mange barn her denne morgenen, så jeg skal bare tie stille. Skjønner? Og vi voksne, noen ganger, vi sier ting som barn ikke engang burde høre, vet dere.

⁷ Men jeg tror menigheten har en liten gave her til de små barna, etter hvert. Jeg så bare over det, bak der. Å, dere vil nok bli værende her. Etter søndagsskolen, bare hold ut, ser dere, 'for jeg—jeg tror de har noen gaver der bak til de små barna, til å dele ut denne morgenen. Og når jeg . . . Dere små barn, husk, mens vi gjør dette, vil jeg gjøre dette klart, det er ikke julenissen, for

det er en historie som du en dag vil forstå ikke er virkelig. Men det er fra Jesus Kristus, alle sannheters Sannhet, ser dere, Guds Sønn. Og vi gir dere denne lille gaven, denne morgenen, fordi det forteller dere at Gud en gang ga den største gaven som noen gang kunne gis til menneskeheten: Hans Sønn. Og vi har en fattig måte å uttrykke det på. Og det er ingenting vi kan gi som kan sammenlignes med det. Men bare som dødelige, for hverandre, gjør vi det.

⁸ Nå, jeg skulle vente til neste søndag. Og jeg vil sannsynligvis det, uansett, angående noe jeg ville si. Og noe har blitt—blitt gjort kjent for oss, der hjemme, om en visjon, så jeg må følge den ut. Og det er en slags . . . Det er liksom, tilsynelatende, litt krevende, men vi vil aldri tro at det Gud sier er krevende. Hans—Hans byrder er lette.

⁹ Og i og med at neste søndag, om Gud vil, skal vi ha et—et møte her som er rett før nyttårsaften, hvis Herren har behag i at vi har dette møtet. Og vi ønsker å ha morgengudstjeneste, bønn for syke og kanskje dåpsgudstjeneste. Så tenkte jeg, annonser det for vennene våre, så de kan komme inn. Da har vi søndag morgen og søndag kveld. Og så vil folk bli over til nyttår, da har vi en. . . Skal vi ha en våkenatt denne gangen? [Broder Neville sier: “Ja.”—red.]

¹⁰ Det vil være flere forkynnere her, som skal tale på nyttårsaften, helt til midnatt. Og—og vi inviterer slike forkynnere til å komme og tale. Om Herren vil, vil jeg være en av dem som har noe å si på nyttårsaften.

¹¹ Og neste søndag tenkte jeg at jeg skulle ta opp en rekke ting som blir gjort, som har blitt gjort, vise hvordan Gud handler med Sitt folk, og bringe det rett opp i et—et klimaks her i menigheten.

¹² Og mange av dere lurar på denne inntektsskattesaken som vi har måttet holde ut. Den er avsluttet. Så jeg vil også fortelle dere hvordan det skjedde. Og jeg tror, det ville være, at jeg må fortelle det om igjen neste søndag, så jeg venter bare til neste søndag. Og prøver å snakke litt til dere, denne morgenen, ut fra Ordet. Skjønner? Og neste søndag vil—vil jeg prøve å, hvis Gud vil, fortelle dere hvordan det hele skjedde, og overlevere til dere hver eneste ting som Herren sa, og se det treffe akkurat på prikken, akkurat plassert nøyaktig på prikken. Skjønner? Han forteller ikke noe som er feil.

¹³ Men nå, en ting jeg ønsker å si i morges, som jeg sannsynligvis ikke vil, vil ikke neste søndag, handler om noe som skjedde i går. Jeg nølte litt med å komme inn hit i morges, fordi jeg er virkelig litt oppskaket, slik at jeg—jeg ikke følte så mye for det. Men siden jeg er her, vel, skal jeg prøve så godt jeg kan.

¹⁴ I forgårs kveld hadde jeg besøk, broder og søster Sothmann, som vi kjenner her, en av menighetens tillitsmenn og hans kone kom opp for å besøke kona og meg. Og vi snakket om de

kommende møtene i Phoenix og rundt, om det var Herrens vilje. Og vi var oppe til rundt halv elleve, antar jeg, og jeg la meg et sted rundt elleve.

¹⁵ Og en gang på natten drømte jeg en drøm. Og i denne drømmen så jeg en som liksom skulle være min far; en stor, svær mann, som bare representerte, billedlig talt, min far. Jeg så en kvinne, så ikke ut som min mor; men likevel skulle hun liksom være moren min. Og denne mannen (som liksom skulle være faren, mannen til denne kvinnen) mishandlet henne grusomt, for han hadde en stor treklubbe, og han holdt henne oppe slik og slo henne med denne treklubben, og hun ramlet overende og falt til bakken. Og så—og så, etter en stund, ville hun reise seg igjen. Og han gikk rundt, tenkte på å slå henne igjen, og han slo henne igjen. Og jeg sto på avstand og så på det.

¹⁶ Til slutt fikk jeg rett og slett nok av det. Og jeg var mye mindre enn denne mannen, som liksom skulle være min far. Så jeg gikk bort til ham og pekte ham i ansiktet. Jeg sa: “Ikke slå henne igjen.” Skjønner? Og da jeg gjorde det, begynte noe å skje. Armene mine begynte å pulsere, og jeg fikk store, kraftige muskler. Jeg har aldri sett slike muskler. Og jeg tok bare mannen i kragen og sa: “Ikke slå henne igjen. Hvis du gjør det, får du med meg å gjøre, hvis du slår henne igjen.” Og mannen ble redd for meg og lot henne være i fred. Jeg våknet.

¹⁷ Vel, da jeg lå der, bare etter et øyeblikk, selvsagt, kom tolkningen av det. Det var, selvfølgelig, kvinnen, billedlig talt, er Menigheten, som på en måte er moren. Faren er kirkesamfunnet over henne, som dominerer over Menigheten, som mannen over kona. Og det er disse kirkesamfunnene som slår den Menigheten, og lar Henne ikke engang komme Seg på beina på den måten. Bare, hver gang Hun prøver å reise seg eller gjøre noe, de, menneskene der inne, slår kirkesamfunnet Henne ned. Og det betyr bare å få noen—noen trossmuskler ut her og fortsette å peke fingeren på det, og si: “Du har med meg å gjøre. Skjønner?” For det er noen mennesker der inne som tilhører Gud. Og det var helt riktig. Omtrent . . .

¹⁸ Vi hadde vært oppe rundt to timer, eller tre, antar jeg. Og datteren min, en av dem, Rebekah, der bak, hun jobber på Metodistsykehuset i Louisville. Er, åh, den amatørformen for sykepleierutdanning. Det er “dropsstriper” de kaller dem, eller noe sånt. Og hun var, hun . . . De ringte og ba henne om å komme bort den morgenen, og det var det som fikk meg opp. Og det var tidlig, og hun, med en annen liten skolekollega her, de—de jobber sammen der, og skulle kjøre dem bort til Louisville. De måtte være der klokken ti. Og kona lurte på hvorfor hun ikke kunne komme inn på soverommet. Jeg hadde låst det.

¹⁹ Nå, jeg har hatt mange ting som har skjedd i livet mitt, men jeg har aldri hatt noe sånt. Jeg gikk inn i en transe. Jeg kjenner

ikke tolkningen. Jeg har aldri hatt noe lignende i mitt liv. Men, foran meg, virker det som at jeg skjønnte at det var en visjon, og jeg var i visjonen. Men jeg snakket med sønnen min, Joseph. Som, han var ikke i rommet på det tidspunktet. Men på en eller annen måte, akkurat da det traff meg, snakket jeg med Joseph.

²⁰ Og jeg—jeg så opp. Og på en måte i form av en pyramide, som sto foran meg, var det små, små fugler, omtrent en halv tomme lange. Og de var, oppe på toppen, på grenene, var det en . . . kan si tre eller fire. Så, neste, neste gren hadde kanskje åtte eller ti. Og helt nederst, var det femten eller tjue.

²¹ Og de var små krigere, fordi fjærene deres hadde fått juling, og det så ut som de prøvde å snakke til meg, si noe. Og jeg var i Vesten, tilsynelatende rundt Tucson, Arizona. Og fuglene så mot øst. Og jeg lyttet nøye. Prøvde å si, så ut som de prøvde å fortelle meg noe. Og de hadde små fjær, som hadde fått ordentlig juling, og sånt. De var ganske fulle av arr fra kampen. Så, helt plutselig, begynner den ene fuglen å ta den andres plass og hopper *slik*. Og de, de små fuglene, dro raskt og fløy østover.

²² Og da de gjorde det, derfra kom det en større fugl, mer som duer, med spisse vinger. Og—og—og de kom i en sverm, og raskt, raskere enn hva småfuglene var, og fløy østover.

²³ Og jeg fortsatt i min . . . de to bevissthetene sammen, jeg visste at jeg sto her, og jeg visste at jeg var et annet sted. Skjønner? Og jeg tenkte: “Nå er dette en visjon, og jeg må finne ut hva den betyr.”

²⁴ Og like etter at den andre gruppen med fugler hadde kommet forbi, så jeg mot Vesten. Og det så ut som en pyramideform, med to på hver side, med en i toppen, kom fem av de mektigste Englene jeg noen gang har sett i mitt liv. En så fantastisk fart har jeg aldri sett. Hodene Deres bakover, og de spisse vingene Deres, seilte bare raskt! Og den Allmektige Guds kraft traff meg på en slik måte at den løftet meg i rett opp fra bakken, helt fra bakken og opp.

Jeg kunne fremdeles høre Joseph snakke.

²⁵ Og det hørtes ut som når lydturen brytes, at—at et stort brøl gikk ut, langt i det fjerne, mot sør. Og da jeg ble løftet opp . . . Og Englene hadde en så forrykende fart! Og jeg—jeg kan faktisk se Dem akkurat nå, skjønner dere, der—der De kom, i den formen som *det*, og bare for rett inn i meg.

²⁶ Nå, drømte ikke nå. Nei. Jeg var faktisk der, lys våken som jeg er nå. Skjønner?

²⁷ Men her kom Det. Og De var så fryktelig raske, at jeg tenkte, da Det løftet seg opp . . . Jeg hørte den eksplosjonen, som, eller som en eksplosjon som gikk av, som en lydmur. Og da det skjedde, tenkte jeg: “Vel, dette må bety at jeg er i ferd med å bli drept, skjønner, i en eksplosjon av noe slag.” Og—og jeg bare . . . Mens

jeg tenkte på disse tingene, tenkte jeg: “Nei, det kan ikke være det. For hvis det var en eksplosjon, ville den ha tatt Joseph også. For der er han, snakker fremdeles, og tror at jeg er der. Jeg kan høre ham. Det var ikke det.”

²⁸ Nå, alt dette er fremdeles i visjonen. Det var ikke ... Skjønner? Det var i visjonen.

²⁹ Og så, helt plutselig, da jeg innså at jeg hadde vært ... De var rundt meg. Jeg kunne ikke se Dem, men jeg hadde blitt brakt inn i denne konstellasjonen av en pyramide av Dem, inne i denne konstellasjonen av—av Engler, av fem. Og jeg tenkte: “Nå, Dødsengelen ville være n. Fem ville være nåde.” Jeg tenkte det. Jeg tenkte: “Åh! Det—Det kommer med mitt Budskap. Det er mitt andre klimaks. De kommer for å gi meg Budskapet fra Herren.” Og jeg ropte ut av all min makt, så høyt jeg kunne: “Å Jesus, hva vil Du at jeg skal gjøre?” Og da jeg gjorde det, gikk Det bare—bare fra meg.

³⁰ Jeg—jeg—jeg har ikke følt meg helt vel siden. Skjønner? Jeg var, hele dagen i går, måtte jeg være i huset, følte meg nesten helt utenfor. Jeg klarer ikke å klarne tankene mine. Og Herrens herlighet og kraft! Jeg var nummen over hele kroppen da Det forlot meg. Jeg prøvde å gni hendene mine. Og jeg tenkte: “Jeg klarer ikke å få igjen pusten.” Og jeg gikk rundt, og over gulvet, og frem og tilbake. Jeg tenkte: “Hva betyr det, Herre? Hva betyr det?” Så stoppet jeg. Jeg sa: “Herre Gud, Din tjener er ... Jeg—jeg kan bare ikke forstå. Hvorfor? Hva var det? Gjør det kjent, Herre.” Vel, når ...

³¹ Jeg kan ikke fortelle deg om, når jeg sier: “Herrens kraft.” Det er ingen måte å forklare det på. Det er ikke det du føler her i velsignelsene. Det er Herrens velsignelser. Dette er noe hellig! Åh, du! Det er—det er hinsides alt en dødelig noensinne kan forestille seg. Skjønner? Og det—og det plaget meg, virkelig ille. Det gjør ikke ... Det er ikke en velsignelse. Det er en plage. Du er urolig. Skjønner? For at det er. Hvis dere bare kunne ...

³² Hvis jeg bare kunne få en måte jeg kunne fortelle folket hva det var, eller hva det ... hva følelsen av det var! Det, det er ikke bare som å sitte her og å ønske å fryde seg. Det er—det er noe som hver eneste nerve i deg bare ... Det er hinsides skrekk. Det er mer enn skremt. Det er en hellig ærbødighet. Av ... Jeg ... Det er ingen måte å forklare det på. Helt til hele ryggen, opp og ned ryggraden, gjennom fingrene, opp og ned på føttene og tærne mine, hele mitt vesen ble helt numment, skjønner dere, akkurat som om du hadde—du hadde gått ut av verden, et sted. Og—og det forlot meg, gradvis, og jeg sa til—til Herren: “Vil Du bare la meg få vite, o Gud?”

³³ Jeg antar at det nærmeste det noen gang har vært så sterkt igjen, var da jeg var i Zürich, Sveits, den gangen Han viste meg den tyske ørnen som så på den engelske hesterytteren som kom

ned gjennom Afrika. Og Han sa: “Alle har syndet og mangler herligheten.”

³⁴ Og jeg ropte ut til Herren om å hjelpe meg. Og jeg—jeg vil at Han skal gi meg tolkningen, fordi jeg lurte på om det betydde—om det betydde at jeg skulle reise bort, om jeg skulle bli drept. Og hvis det var det, hadde jeg ikke tenkt å si noe til familien om det. Er det er min tur til å reise Hjem, vel, da vil jeg bare reise Hjem, det er alt. Men hvis—hvis det var det det betydde, ville jeg ikke fortelle familien, ville ikke at de skulle vite noe om det. Bare la det bli gjort, og det—det ville være alt.

³⁵ Jeg sa: “Herre, hjelp meg. Jeg vil ikke fortelle familien, hvis—hvis Du er . . . Dette, det er mitt kall Hjem, vel, da vil jeg—vil jeg dra.” Dere skjønner. Jeg sa . . . Og, dere vet, du er . . .

³⁶ Du sier: “Vel, hvorfor tenkte du ikke på hva du sa i visjonen, hva visjonen sa?”

³⁷ Men du kan ikke tenke på slike ting da. Du . . . Jeg kan i alle fall ikke. Og jeg tenkte . . . Jeg var bare urolig, opprørt. Du vet ikke hvordan du skal tenke. Du kan ikke tenke.

³⁸ Og jeg sa: “Himmelske Far, hvis det betydde at—at en eksplosjon skal ta meg, vel, la meg få vite det nå, så skal jeg ikke si noe om det. La Din herlighet og kraft komme over meg igjen, og løfte meg opp igjen. Eller la Din herlighet komme over meg, og da vil jeg—vil jeg vite at det betydde—det betydde det, og så kan jeg holde det for meg selv.” Og ingenting skjedde.

³⁹ Så da sa jeg: “Da, Herre, hvis det betydde at Du kommer til å sende Dine Budbærere for mitt oppdrag, så la Din kraft komme igjen.” Det tok meg nesten ut av rommet!

⁴⁰ Skjønt, jeg—jeg kom til meg selv, med Bibelen min i hånden min, da, skjønner, og ba Gud om å hjelpe meg. Og da jeg gjorde det, viste Han—Han meg noe i Skriften, som hadde med akkurat det å gjøre, akkurat der. Og jeg tenkte: “Kan det faktisk være det? Hvordan gjorde jeg det?” Og, åh, jeg—jeg kan ikke forklare disse tingene, folkens. Det er hinsides alt jeg kjenner til. Skjønner?

⁴¹ Min kone er en veldig forunderlig kvinne, en av de beste i verden. Men en liten stund sa jeg ikke noe om det. Jeg gikk videre. Hun visste at det var noe som hadde skjedd. Så da jeg fortalte henne det, sa hun: “Du vet, Bill, jeg ser deg og hører deg, i mange av de tingene.” Sa: “Du vet at jeg tror deg av hele mitt hjerte,” sa hun. Hun sa: “Men det hadde virkelig noe.”

⁴² Det bare tilsynelatende, bare ryster meg, de eksplosjonene og det raske kommet til de Englene på den måten, fem av dem sammen, i en—en konstellasjon av dem. Som, på en måte slik—slik jeg tegnet den pyramiden her, skjønner dere, de så ut til å være, til å begynne med så de ut som en slags . . . på avstand så de ut som den fargen på duer. Og de var i—i, kom fra *denne* retningen. Og de var, så ut som en, to; tre fire; og så en helt

øverst, ser dere, fem til sammen. Og de kom med en slik fart! Det er ingenting, ingen jettfly, ingenting annet kan sammenlignes med *det*.

⁴³ Og jeg kan fremdeles se dem, og hodene deres var på en måte vendt til siden. Vingene deres var vippet bakover, med fulle rustninger, og her kom de, så "Hui!" Som *det*. Bare kom rett ned, og tok meg rett inn i denne pyramiden av konstellasjonen av dem. Jeg så at jeg var over, høyt over bakken. Jeg tenkte kanskje . . . Jeg hørte, langt i det fjerne, det brølet: "Vrom!" Som et—et—et fly når det bryter lydmuren, dere har hørt det skje slik, akkurat som et brøl i det fjerne.

⁴⁴ Jeg tenkte: "Dette kan bety nå, når denne visjonen nå forlater meg, at jeg kommer til å bli drept av en eksplosjon eller noe." Jeg tenkte: "Her er jeg. Jeg løftes opp. Jeg er . . . de, de er her et sted, jeg—jeg er i denne, denne pyramiden av Engler her. Men jeg—jeg vet ikke. Kanskje Herren kommer for å hente meg Hjem."

Da hørte jeg Josef der nede si: "Pappa?"

Tenkte: "Nei, hvis det er det, ville det ha tatt ham også."

⁴⁵ Da var det Noe som sa: "Du . . ." Husk, jeg venter, ser etter et Budskap som jeg alltid har sett frem til, noe.

⁴⁶ Og visjonen, her om dagen, vet dere, som jeg hadde her for ikke lenge siden, som fortalte meg om hva som skulle skje, hvordan jeg forkynte i, fra solen, inn på dette stedet. Og—og så sa Han: "Husk nå, det andre klimakset ligger foran deg."

Jeg tenkte: "Det vil være et Budskap."

⁴⁷ Husker dere Budskapet mitt her? Åpningen av den toppstenen, hvor de syv røstene og seglene som ikke engang er skrevet i Guds Ord. Husker dere? Og det tok meg inn i den pyramiden.

⁴⁸ Og Junie Jackson, hvis du er her, den drømmen du ga meg for ikke lenge siden. Jeg vil ikke fortelle den i morges. Du var så . . . Gud var så fullkomment. Og unnskyld meg for ikke å gi deg tolkningen; For jeg så noe bevege seg.

J.T., samme ting, ser dere. Og jeg—jeg—jeg visste det.

Og søster Collins, akkurat det samme. Skjønner?

Og seks av dem fører rett til den samme tingen.

⁴⁹ Og så visjonen som jeg fortalte dere alle om, for flere år siden, den skjedde her om dagen. Ser dere? Den ville skje.

⁵⁰ Og der er den, ligger rett, alt ligger rett der ute. Det er bare noe som beveger seg. Jeg vet ikke hva det er. Gud hjelpe meg; er min bønn.

La oss be.

⁵¹ Himmelske Far, vi er—vi er bare dødelige, og her står vi denne morgenen. Og, Herre, jeg . . . Du sendte meg for å lede denne lille

flokken og denne menigheten. Og jeg er ved enden. Jeg vet ikke hvilken vei, hva, hvor, som kommer. Men jeg vet denne ene tingen, at Du sa Du ville få “alle ting til å virke sammen til det gode for dem som” elsker Deg og er kalt etter Din rådslutning. Jeg ber Deg, Gud, at Din store, barmhjertige hånd vil være over oss.

⁵² Vi vet virkelig at Du er Gud. Og vi vet at Du ikke er en som levde i en svunnen tid, men Du lever ennå i dag. Du har alltid vært Gud. Du vil alltid være Gud. Du var Gud før det fantes tid, og Du vil være Gud når det ikke er mer tid. Du vil fortsatt være Gud.

⁵³ Og vi er i Dine hender, Herre. Vi er bare leire, og Du er Formeren, Pottemakeren. Form livene våre, Herre, på den måten som vil frembringe den beste tjenesten som vil ære Deg. Gi det, Far. Vi er bare i Dine hender.

⁵⁴ Vi hadde ingen mulighet til å komme oss hit, og vi vet ikke hvordan vi skal gå ut. Herren, Du gir oss liv, og Du har . . . Vi gir våre liv tilbake til Deg, og på den måten har Du gitt oss, i bytte, Evig Liv. Troen vår puster det inn i selve vårt vesen. Og vi elsker Deg for dette, fordi vi vet at vi en dag vil se Deg, og Du vil være i Din herlighet. Og vi vil se på Ham. Og vi lengter etter å høre disse ordene: “Det var vel gjort, Min gode og trofaste tjener. Gå inn til Herrens gleder, som er forberedt for dere siden verdens grunnleggelse.” Inntil den tid, o Gud, når vi alle møtes, led oss.

Vi er Dine tjenere, og vi ber om tilgivelse for våre synder.

⁵⁵ Disse mektige visjonene, Herre, er for mye for Din tjener. Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre. Jeg—jeg vet bare at de kommer. Og jeg kan bare si det jeg så, og hva som ble sagt. Og noen ganger skremmer det meg, Herre. Og jeg—jeg lurar på hva jeg skal gjøre.

⁵⁶ Så tar jeg Bibelen og leser der hvordan Jesaja må ha følt seg den dagen i templet, da han så de englene, vingene over føttene Sine. Ikke rart han ropte: “Ve meg! For mine øyne har sett Herrens herlighet.”

⁵⁷ Og det var da profeten ropte: etter at han var blitt rensset i templet, da Engelen tok tangen og tok en Glødende kullbit og la den på leppene hans; etter at han bekjente at han var en mann med urene lepper og bodde sammen med, blant urene mennesker. Likevel var han en profet. Engelen tok tangen og la den Glødende kullbiten på leppene hans og rensset ham og sa: “Gå nå, profeter.”

Herre Gud, Jesaja ropte: “Her er jeg, Herre. Send meg.”

⁵⁸ Da Han sa: “Hvem vil gå for oss?” For den onde og utro generasjonen!

⁵⁹ Å Gud, la det gjenta seg igjen. La det komme igjen, o Herre. Send Den Hellige Ånd med rensende Ild. For jeg bekjenner, jeg er en med urene lepper, og bor her på jorden sammen med urene mennesker. Og vi er urene i Dine øyne, Herre. Men åh, send den

rensende kraften, Den Hellige Ånd! Rens oss, o Herre. Rens Din tjener, Herre.

⁶⁰ Og tal så, Herre. Din tjener lytter. Jeg lengter etter å høre den Røsten. Jeg er Din. Bruk meg, Herre, slik Du finner det passende, mens jeg legger meg selv på Ditt alter. La Den Hellige Ånd rens meg, Herre; og salv og send ut, Herre, hvis Du vil at noen skal gå, hvis dette er timen og dette er tiden.

⁶¹ Jeg—jeg vet ikke, Herre. Jeg—jeg vet bare at jeg har sett de Englene. Og Du vet at disse tingene er nøyaktig Sannheten. Og jeg ber, Herre: “Ve meg,” så hjelp meg.

⁶² Og velsign nå dette folket. Og vi er her i dag, like før kvelden for dette tidspunktet for feiringen av vår Herres fødsel. Vi ber om at Du vil hjelpe oss.

⁶³ Og denne morgenen, Din tjener, vår broder Neville, følte at det kanskje skulle være en stund han bare skulle hvile seg noen øyeblikk, og kanskje jeg skulle tale. Og jeg—jeg ber om at Du vil hjelpe meg nå.

⁶⁴ Det er de her, Herre, og alle av oss, som trenger Deg. Så vi ber nå om at Du vil velsigne oss når vi leser Ditt Ord og mediterer en liten stund. La Din Ånd komme over oss, Herre. Og rens oss og sett oss i Brann, med Den Hellige Ånd, med Guds Budskap, rett fra alteret, for å ryste en døende verden, før den store, Evige Gud nærmer Seg. For vi ber om det i Jesu Navn, Hans kjære Sønn og vår Frelser. Amen.

⁶⁵ Nå ønsker jeg å henlede oppmerksomheten til noen Skriftsteder her, og noen få notater, som jeg har notert ned.

⁶⁶ Og jeg tror, Doc, eller Billy, eller en av dem fortalte meg, som ønsker å slippe ut litt tidlig på grunn av barna. De har noen gaver for det.

⁶⁷ Dere små barn som nettopp kom ut av søndagsskolen deres, bare hold dere—dere i nærheten en liten stund. Det vi sier herfra kan være litt dypt for dere, men dere—men dere, bare sitt stille med mamma og pappa i noen minutter. Jeg ønsker å snakke til dem.

⁶⁸ Nå, her i Salmene, Salme 89, vil jeg lese et vers eller to av Salme 89. Jeg skal prøve å lese vers 50, 51 og 52 av Salme 89.

⁶⁹ Nå, kan dere høre godt helt bakerst der? Hvis dere kan, løft opp hendene deres. Så jeg . . . Hvilken er den . . . Er alle disse mikrofonene slått på? [En broder sier: “Jeg vet ikke.”—red.] Er *denne* bedre, eller *denne*? *Denne*? *Denne*? [“Disse to på siden er slått på.”] Akkurat her, *disse* to på siden? [“*Denne*, *denne* og *denne*.”] Greit.

⁷⁰ Jeg vet ikke om de kommer til å ta opp dette eller ikke. Dette er bare et slags uventet tilfelle denne morgenen.

71 Men ikke glem nå, få med alle vennene deres. Og jeg—jeg vil at dere nesten skal være sikre på å delta på neste søndagsmøte.

72 De vil snart ha kirken ferdig her ute, antar jeg. Og jeg vil—jeg kommer tilbake da for dette, forkynne de Syv Segl, hvis det er Guds vilje, ut av Skriften her.

73 I Salmenes bok, kapittel 89, begynner med det 50. vers. Lytt nøye til lesningen av Ordet nå.

*Herre, husk Dine tjeneres vanære, hvordan jeg bærer
mange folks hån i mitt fang,*

*slike Dine fiender har hånet, O Herre, slik de hånte
Din salvedes skritt.*

Lovet være Herren i all evighet. Amen og Amen.

74 Jeg vil gjerne snakke med dere i noen øyeblikk om . . . Jeg vil at dere skal markere det først, og lese det om og om igjen, veldig nøye. Kanskje tåler det å bli lest igjen akkurat nå. Hør nøye etter nå. Skjønner?

*Herre, husk Dine tjeneres vanære, hvordan jeg bærer
mange folks hån i mitt fang,*

*slike Dine fiender har hånet, O Herre, slik de hånte
Din salvedes skritt.*

Lovet være Herren i all evighet. Amen og Amen.

75 Studer Det nøye, slik David sa det. Jeg vil bruke som en tittel . . . Det er veldig rart, hvis en julettittel igjen; men som jeg forkynte forrige søndag over en merkelig tittel. Jeg glemmer hva det var nå. Det var den . . . [En broder sier: “Verden faller fra hverandre.”—Red.] Unnskyld? [“Verden faller fra hverandre.”] Fallet: *Verden faller fra hverandre.*

76 Nå vil jeg bruke som en tittel, denne søndagen: *Vanæren for Ordets skyld.* La meg nå gjenta det igjen, veldig nøye. Den . . . *Vanæren for Ordets skyld.*

77 Gud har en tid, og en grunn for den tiden, til å oppfylle alle Sine Ord. Gud vet nøyaktig hva Han kommer til å gjøre. Det gjør ikke vi. Vi må bare motta det slik Han gir oss det. Men Han vet, og det er ingenting som kommer til å gå galt med det Han—Han har planlagt å gjøre. Det hele må skje. Noen ganger må det være tøffe og harde ting, bare for å få frem den virkelige, sanne naturen til objektet.

78 Du vet, regnet blir født på en opprevet, ujevn himmel dekket av lyn og torden. Og hvis vi ikke hadde regn, ville vi ikke leve. Men ser du hva som skal til for å få regn? Torden, lyn, blinking, sinne. Og derfra kommer regn.

79 Et frø må dø, råtne, forderves, lukte og gå tilbake til jordens støv for å frembringe nytt liv.

⁸⁰ Gull må hamres, snus om og om igjen, frem og tilbake, og hamres til alt slagget er tatt ut av det. Ikke fordi det skinner, for svovelkis, det som er kjent som narregull, skinner som ekte gull. Men setter du de to sammen . . . om du legger dem ut hver for seg, kan du nesten ikke skille dem fra hverandre, men sett dem sammen, så kan du se det. Og den som hamrer må alltid hamre helt til han—han ser sitt eget speilbilde reflektert i gullet.

⁸¹ Og Gud fastsetter en tid og har en hensikt med alt Han gjør. Det er ingenting som skjer ved et uhell med de som elsker Herren og er kalt i henhold til Hans kall. Skjønner? Vi er forutbestemt. Og alt skjer som det skal, av den grunn, fordi Han kan ikke lyve. Og Han sa at det var slik, at alt har sin tid, sin sesong, og det har sitt særpreg. Og Gud står bak hver bevegelse. Og noen ganger tenker du at alt går galt. Det er opp til oss. Disse tingene blir lagt på oss, prøvelser og undringer. Det er testing for å se hvordan vi vil reagere på en handling.

⁸² For en tid siden i, oppe i Vermont, dro broder Fred og jeg over til New York-siden, over Lake Champlain, og vi hadde kommet oss over på New York-siden. Og jeg gikk opp i fjellet der det, opp på Hurricane Mountain, hvor jeg pleide å jakte. Og der husket jeg da jeg hadde gått meg vill, og hvordan Gud førte meg tilbake, bare ved Den Hellige Ånd alene, gjennom en storm. Der jeg ville ha dødd, omkommet, og det samme ville min kone og Billy, nede i en liten leir flere kilometer unna. Og jeg ble sendt i en annen retning.

⁸³ Og det var bare litt snø vi dro gjennom, for å komme inn til leiren, tidlig på våren. Og jeg sto der og snakket med broder Fred, og Den Hellige Ånd sa: "Gå ut for deg selv." Og jeg dro ut i bushen en liten stund, sted. Han fortalte meg: "Det er satt en felle for deg. Vær forsiktig nå." Men Han fortalte meg ikke hvordan, hva. Jeg kom tilbake og fortalte det til broder Fred.

⁸⁴ Dro til kirken den kvelden i auditoriet, kunngjorde det til folket. Og neste kveld skjedde det. Og stod der da Han fortalte meg, om noen spottere, Han sa: "Det er i dine hender. Gjør med dem. Uansett hva du sier, vil det skje her og nå."

⁸⁵ Der har du det. Hvor, noen uærbødig, ugudelig, og de gjorde narr av og spottet møtet, en ung mann og en ung kvinne. Og han prøvde på en vulgær måte å kjærtegne henne i bygningen; med alles oppmerksomhet, mens jeg prøvde å forkynne. Og dro hodet hennes bakover og klatret opp i fanget hennes, og kastet hodet hennes bakover og prøvde å kysse henne, og holdt på slik i møtet, tiltrakk seg oppmerksomheten.

⁸⁶ Og Den Hellige Ånd sa: "Nå er han . . . De er i dine hender. Hva vil du gjøre med dem?"

⁸⁷ Det var en hellig stillhet. Alle satt dødsstille. Og jeg tenkte: "O Gud, hva må jeg gjøre?"

⁸⁸ Så husket jeg, om det ikke hadde vært for advarselen fra Den Hellige Ånd, to dager tidligere. Jeg sa: “Jeg tilgir dere.” Nå, det var det Han ville at jeg skulle si. Skjønner?

⁸⁹ Fordi, når alt kommer til alt, har jeg—jeg vært skyldig, kanskje ikke i det, men skyldig. “Og skyldig i det små er skyldig i alt.”

⁹⁰ Så jeg sa: “Jeg tilgir dere.” Og det sitter vitner her nå, som var der da. Så falt Den Hellige Ånd igjennom.

⁹¹ Nå, skjønner dere, jeg tror at alle disse tingene hadde en mening. Hva ville dere gjort med kraften? Hvordan ville dere, ser dere, reaksjonen på en handling? Noe som er kommet som en handling, hvordan reagerer du da på den handlingen? Forstår dere hva jeg mener? Hva ville du gjort? Og kanskje har alt dette virket til der vi er nå. Jeg vet ikke. Jeg—jeg vet rett og slett ikke. Men det har alltid vært en måte . . .

⁹² Og husk at, vanæren for—for Ordet har . . . Ordet har alltid båret på en vanære. Gjennom tidene har Guds salvede Ord alltid blitt vanæret. Og det er grunnen til at det er så vanskelig for folk som ikke forstår, å vite hvordan de skal akseptere den vanæren.

⁹³ Kan dere huske at disiplene kom tilbake og frydet seg fordi de mente at de ble regnet verdige til å tåle Hans Navns vanære? Han sa: “Alle som lever gudfryktig i Kristus skal lide forfølgelse,” Ordets vanære.

⁹⁴ Du må alltid tåle denne vanæren for å bli gitt din prøve, for å se. Hvert menneske som kommer til Kristus, må først bli barneopplært, for—for det formålet som Gud har ordinert deg til. Og husk, hvis du bare kan være stille! Husk, hvis Han har kalt deg for dette, er det ingenting som kan hindre det fra å skje. Det finnes ikke nok djevler i helvete, for Guds Ord vil likevel bli manifestert. Du er født med et formål, og ingen kan ta plassen din. Du kan ha etterlignere og alt annet, men de vil aldri ta plassen din. Nettopp. Guds Ord vil seire. Det kan ikke mislykkes. Det er der enhver kristen burde stå, vel vitende om at—at. Og prøvelser vil komme opp, og tilsynelatende på alle måter, for deg. Men husk at Gud har en hensikt, og alt vil virke til det gode.

⁹⁵ La oss nå bare fremkalle igjen noen—noen få av begivenhetene i Guds Ord som gikk i oppfyllelse, og de som bar Ordet i sin tidsalder.

⁹⁶ Jeg—jeg følte i Ånden, for ikke lenge siden, at noen kritiserte meg. Det kan ha vært i lydbåndlandet. For alltid å henvise så mye, gå tilbake og ta frem bibelske personer vedrørende det jeg snakker om. Vel, jeg gjør det for en hensikt. Bibelen sier at disse tingene er skrevet for at vi kan se på dem. Og det er den eneste måten, uten utdanning, den eneste måten jeg kan gjøre, er å henvise tilbake og si: “Dere ser hvor *dette* står, hva som skjedde

med det, hvor *dette* fant sted.” Skjønner? Og så setter du bare deg selv inn der.

⁹⁷ Som jeg forkynte, for ikke lenge siden, om den lille gutten ute på skipet, vet dere, og—og den gamle kapteinen holdt på å dø. Han var syk. Og han spurte om det ikke var en Bibel om bord. Og de fikk tak i den lille gutten som hadde Bibelen, og han kom og leste Jesaja 53,5. “Han ble såret for våre overtredelser, knust for vår misgjerning.” Og han sa: “La . . . La meg fortelle deg, kaptein, hvordan min mor pleide å lese det.” Sa: “Her er hvordan hun skrev det på: ‘Han ble såret for Willy Pruitts misgjerning. Og Han ble straffet for Willy Pruitt. Og alle disse tingene som ble gjort med Ham, var for Willy Pruitt.’” Det var navnet hans.

Den gamle kapteinen sa: “Jeg liker det. Kan du lese navnet mitt i det?”

⁹⁸ Han sa: “Jeg skal prøve.” Og han sa: “Han ble såret for John Quartz’ overtredelser. Han ble knust for John Quartz’ urettferdighet. Og ved Hans sår ble John Quartz’ helbredet.”

Han sa: “Jeg ser det.” Og Herren helbredet ham. Skjønner?

⁹⁹ Les navnet ditt i det. Han ble såret for William Branhams overtredelser. Han ble knust for William Branhams misgjerning. Han gjorde det for meg, og Han gjorde det for deg. Les navnet ditt inn i det.

¹⁰⁰ Vel, det er slik jeg liker å bringe Skriften til mitt—mitt folk, er det Han gjorde for noen andre som adlød Ham. Det Han gjorde med noen andre som var tro mot Saken, og det Han gjorde med en annen som var illojal mot Saken, så leser du navnet ditt i det. Hvis du hadde vært der, hvilket standpunkt ville du ha tatt? Og husk, du har i dag privilegiet å ta det samme slags standpunkt.

¹⁰¹ Da Noah, ved vanæren av Ordet som Gud talte til ham. Noah, det var en vanære. Noah levde i en vitenskapelig tidsalder, hvor de var i stand til å produsere vitenskapelige prestasjoner, som var hinsides alt vi har produsert i dag. De var smartere, mer intelligente. Vitenskapen deres var langt mer avansert enn vår. Og bare husk, han måtte tåle vanæren av Ordet som han forkynte, i hundre og tjue år, ansikt til ansikt med spottere. Deres store vitenskapelige metoder beviste for dem at det ikke var regn på himmelen. Men likevel hadde Noah hørt Herrens Ord, og Det var i strid med deres oppfatning av Det. Så før livet hans kunne reddes, måtte han stå foran dem og bære den vanæren som disse spotterne hånet ham med.

¹⁰² Åh, det er ingen tvil, de må ha syntes synd på den stakkars gamle predikanten. De fikk ham ikke lagt inn eller noe, for det var kanskje ikke mange bygninger av den typen på den tiden. Han var ufarlig. Han kom ikke til å skade noen, så de lot ham bare være i fred. “Bare fortsett, gamle fanatiker der oppe på siden av den åsen, som bygger et skip langt her ute hvor det ikke

er noe vann. Åh, vel, stakkars gamle kar! Men,” og sa: “Hvor skal du skaffe vannet ditt, så båten din flyter, Noah?”

“Det kommer ned fra himmelen.”

¹⁰³ “Tull. Vi kan fotografere månen og stjernen med radar,” hva enn de hadde. “Det er ikke noe regn der oppe.”

Men han sa: “Gud sa at Han skulle legge noe der oppe.”

“Hvordan skal Han gjøre det?”

¹⁰⁴ “Det er Hans sak. Det eneste jeg skal gjøre er å advare dere om å komme dere ut herfra.”

¹⁰⁵ Det er omtrent det samme nå. “Hvor skal ilden komme fra?” Broder, det er litt klarere i dag enn det var for Noahs tid. Vi ser allerede hvor den er. Helt klar til å antenne, det er alt. Vitenskapen har allerede . . . Det er ingen unnskyldning denne gangen i det hele tatt, for vitenskapen har allerede funnet det. Ja, sir.

¹⁰⁶ Så nå finner vi ut at det var litt av en greie. Så de syntes synd på den stakkars gamle predikanten, og lot ham bare være. Det var kanskje en merkelig ting for disse menneskene å tenke seg at en mann som skulle være intelligent, og som trodde at Gud, Skaperen av himmel og jord, ville gjøre noe, eller si noe som Han skulle gjøre, som var i strid med deres måte å tenke på, det de hadde. Kanskje dere ikke fikk tak i det. Hør. Var . . . De trodde at de kunne bevise alle naturlige ting ved deres vitenskap. Hvis det ikke er den slags verden vi lever i i dag, en intellektuell, utdannelsesfokuseret verden full av vitenskap! Og alt de kunne bevise, som var galt, Guds . . . “Ingen Gud kunne noen gang si noe som (var) kunne bevises vitenskapelig at det ikke var der.”

¹⁰⁷ Nå har de samme oppfatning i dag. Hvis legen din sier at du har kreft, må du dø, og om vitenskapen beviser at du har fått kreft, og det er i et langt kommet stadium, er det er dumt å tenke noe annet, fordi du kommer til å dø; det er alt. Vitenskapen sier at du kommer til å dø. De har undersøkt deg, og det er alt. Du kommer til å dø. Og de synes det er galskap hvis du prøver å si at Gud har lovet å gjøre det. Ser du, slik det var, må du tåle den vanæren.

¹⁰⁸ De sier, hvis legen sier her: “Vi så gjennom, og kreften er langt kommet. Vi har åpnet deg. Den har gått i hele kroppen din, og gjennom hjertet ditt, gjennom lungene, gjennom leveren, over alt. Det er umulig.”

Så du ser, når du sier: “Men han kommer til å leve uansett.”

Da sier de: “Vel, stakkars fyr, la ham bare være.”

¹⁰⁹ Jeg husker den kvelden. Bill Hall, broder Hall nede ved Milltown-kirken, mange av dere husker saken. Og da han . . . De ba meg om å komme ut. Min kone, svigermor og jeg dro ut hit. Han giftet seg med en jente som var en søster, tror jeg, av

George Cupp, som var borgermester i byen, eller dommeren her. Hans . . . Det var svogeren hans. De brakte ham opp hit for å dø. Legen i Milltown, legen i New Albany, diagnostiserte hans tilfelle som leverkreft. Så jeg dro ned for å treffe fru Hall. Og han hadde fått gulsott, og han var gul over hele seg. Og jeg sa: "Vel, jeg antar at han kommer til å dø." Og jeg sa . . .

¹¹⁰ Hun sa: "Broder Bill, er det noen måte som har . . . Kan du høre fra Gud?"

Jeg sa: "Jeg—jeg vet ikke, søster Hall. Jeg kan be."

¹¹¹ Jeg ba. Og jeg dro hjem igjen, og Herren sa ingenting til meg. Så dro jeg tilbake, dagen etter, og jeg ba igjen.

Og hun sa: "Kjenner du en god lege?"

¹¹² Jeg sa: "Vel, familielegen vår er Dr. Sam Adair, her nede i Jeffersonville. Han er—han er—han er . . . Faren hans var vår familielege. Unge Sam og jeg har alltid vært hjertevenner, og—og vi gikk på skolen omtrent samtidig, hadde vokst opp sammen. Vi går alltid til ham når noe er galt."

Hun sa: "Lurer på om han ville komme og se på Bill Hall?" hennes mann.

Jeg sa: "Jeg skal spørre ham."

¹¹³ Vel, Sam sa til meg, han sa: "Billy, hvis legen sa at han hadde kreft," sa: "Det er bare én ting for meg å gjøre, jeg sender ham til en som er smartere enn meg, til en spesialist. Og vi vil ta røntgenbilder; og vi vil ikke gjøre han noe mer umak."

¹¹⁴ Vi kontaktet New Albany og fikk røntgenbildene fra legen der nede. Tok ham til Louisville og undersøkte ham, fikk ham over i en ambulanse og kjørte ham tilbake.

¹¹⁵ Vel, selvfølgelig ville han ikke si til fru Hall hva som var problemet hans, så han ringte meg. Han sa: "Han kommer til å dø," sa, "din predikantvenn." Sa: "Spesialisten i Louisville har nettopp ringt meg, og sa: 'Diagnosen legene gir i—i . . . nede i Milltown; og legen, New Albany; ga den riktige typen diagnose.'" Og sa: "Det er kreft i leveren, og det er langt kommet. Og Billy, vi kan ikke skjære ut mannens lever så han overlever." Sa: "Han kommer til å dø. Og hvis han er en predikant, burde han være klar."

¹¹⁶ Jeg sa: "Det er ikke saken. Men han er ikke mer enn omtrent femtifem år gammel ennå, så han har fortsatt mye liv i seg ennå til å forkynne." Og jeg sa: "Vel, hvis han skal dø, så avgjør det saken. Takk, Dr. Sam."

¹¹⁷ Og jeg dro ned og fikk fru Hall ut, og jeg fortalte henne det. Jeg sa: "Fru Hall, Sam sa at diagnosen fra Louisville der var den samme som den var i New Albany og Milltown. Mannen er døende. Broder Hall kommer til å dø. Og han har kreft i leveren, og den er langt kommet."

118 Og så begynte hun å gråte. Jeg snudde meg, ba sammen med ham. Og han var så utenfor seg selv da, at han ikke visste at jeg var i rommet.

119 Så jeg kom tilbake. Og det kom mange mennesker til huset på den tiden. Det var ingen andre på feltet. Det hadde ikke blitt forurenset med så mye, og folk kom fra overalt.

120 Jeg ønsket å hvile litt. Så jeg smatt inn, sto opp tidlig, rundt halv tre eller tre. Broder Wood hadde ikke flyttet opp i gaten ennå. Og jeg så ut på veien, og det var ingen, ingen der ute, så jeg tok den gamle hatten min på meg og smatt inn i peisestua og henta salongrifla mi. Og jeg skulle ut og jakte på ekorn, til klokken var omtrent åtte, og så legge meg ned ved et tre et sted og få meg litt søvn. Du kunne ikke få det hjemme.

121 Jeg tok på meg hatten og gikk gjennom rommet. På veggen hang et eple. Og det var et—et veldig bedervet eple. Det var markspist, og det var knudrete, og det var skurvet over det hele. Og jeg tenkte: “Hvorfor hang Meda det på veggen?”

122 Og jeg la merke til det igjen, og det var ikke på veggen. Det hang i løse luften. Jeg rykket av meg den gamle hatten, satte rifla i hjørnet og falt på mine knær. Jeg sa: “Herre, hva vil Du at Din tjener skal vite?”

123 Ned kom enda et, ned kom enda et, til omtrent fire eller fem epler (jeg glemmer nå akkurat hvor mange det var) hang der. Så et stort, pent eple, med striper på; bare et veldig stort eple som så sunt ut, kom ned og hakket opp de andre søplete eplene. Og Han sa: “Reis deg. Stå på beina.” Sa: “Fortell Bill Hall, han kommer ikke til å dø. Han kommer til å leve.”

124 Åh, jeg løp så fort jeg kunne, og jeg sa: “Fru Hall, jeg fikk SÅ SIER HERREN. Han kommer til å leve.” Og han hørte meg. Og han prøvde å gråte, og han kunne ikke snakke lenger.

125 Jeg kom tilbake og ringte Sam. Og jeg sa: “Sam, vår—vår broder skal leve.”

Han sa: “Hvordan kan han leve slik?”

126 Jeg sa: “Det er ikke min sak å finne ut av det. Gud sa det. Det avgjør saken.”

127 Han lever i dag. Det er omtrent ti år siden. Sterk og sunn som bare det. Kona hans har dødd siden den gang. Han er gift på nytt.

128 Hvordan kommer det til å skje med George Wright, og mange flere, kan vi si, som vi kan nevne? Hva er det? Det er å tåle vanæren. De ler og gjør narr.

129 Jeg husker før '37-flommen. Jeg sto der med Falls City Transfer Company, og fortalte dem om at det skulle være trettito fot med vann, tror jeg det var, på Spring Street. De lo av meg. De sa: “Stakkars Billy. Jeg antar han . . . Det barnet!” Jeg var bare

en gutt da. Han sa: “Billy er en god gutt. Det er synd at han ble så forvirret.” Jeg var ikke forvirret. Jeg hadde blitt døpt *inn*, ikke forvirret. Jeg var bare “inne.” Og det skjedde akkurat slik.

¹³⁰ Mens jeg har snakket, har jeg lagt merke til at søster Hattie Wright, tror jeg, sitter bak der. Hun husker det tilfellet til Bill Hall. Mange. Hvor mange er her, tilstede i morges, som husker tilfellet? Oi da! Ja visst. Det er mange av dere.

¹³¹ Nå, de synes synd på oss, synes synd på alle som prøver å holde fast på Ordet, i spotternes dager. Men husk, vanæren må komme. Det har alltid vært slik. De må ha tenkt, som de gjorde da, at Gud, etter at noe var vitenskapelig bevist, at Gud ikke ville si noe som var mot vitenskapen. Vel, det er det som gjør Ham til Gud. Hvis Han bare ville ha gått i henhold til vitenskapen, så ville det ikke vært mer enn bare det mennesket kunne oppnå. Men Han er Gud. Han er—Han er vitenskapens Skaper. Han kan gjøre hva Han vil.

¹³² De må ha tenkt: “Stakkars gamle Noah, vel, la den gamle fyren være. Han går glipp av all moroa vi har i disse dager, så bare la ham være.” Det er omtrent det samme nå.

¹³³ Men nå vil jeg si en annen ting her. Nå ser vi tilbake og beundrer troen hans. Men jeg lurer på, hvis vi levde på den tiden, ville vi ha tatt det samme standpunktet som Noah tok? Ville vi være i stand til og villige til å tåle den vanæren som fulgte med Sannheten? Da, av alle millionene som fantes i verden da, var det bare Noah og hans familie som sto for den Sannheten. Har du tenkt på det? Bare den mannen og hans tre sønner, og hans svigerdøtre, hans kone, var de eneste som sto for den Sannheten. Men de hadde SÅ SIER HERREN. Vi ser tilbake og beundrer ham. Kan vi tenke det igjen?

Jeg må skynde meg på grunn av gavene til disse barna.

¹³⁴ Abraham, selve ordet *Abraham* betyr “far til mange,” gjorde ham til “en far til nasjoner.”

¹³⁵ Nå, Abraham hørte Guds Ord. Abraham var en profet, og han hørte Guds Ord. Og vi beundrer Abraham for at han holdt fast på Guds Ord; at han adskilte seg fra sine slektninger; hvor vanskelig det var for Abraham. Han ble oppdratt der. Kom ned fra Babel, og—og var der nede i Sinear og kaldeernes land, i byen Ur, hvor alle hans bekjente, hans familie, og de han gikk i kirken med, og alt. Men Gud sa: “Adskill deg.” Å du! For en forferdelig ting det var, å forlate alt han holdt kjært, alt som var ekte for ham, som han holdt kjært. Og Gud sa til ham: “Adskill deg.”

¹³⁶ Og ga ham en veldig merkelig ting. “Du skal få et barn med kona di.” Og han var syttifem, og hun var sekstifem. Det hadde opphørt å være med henne som kvinner, som de kvinner som kunne føde barn, i årevis. Og her, etter å ha levd med henne siden hun var jente, fordi hun var halvsøsteren hans, og hvordan

kunne han noen gang få det barnet? Og nå, kunne du forestille deg Abraham som gikk ut blant sine bekjente og sa: "Vi skal få en barn, Sarah og jeg"? Kunne du forestille deg det?

¹³⁷ Vel, folk sa: "Den stakkars gamle fyren, det er noe galt med ham."

¹³⁸ Det er en vanære, men Abraham holdt fast ved det. Og da han var hundre år gammel, vaklet han aldri over Guds løfte. Han tålte fremdeles vanæren, ja visst, holdt fast på det.

¹³⁹ Ser dere forskjellen der? Sarah prøvde å gi Abraham, eller gi Gud, snarere, litt hjelp, på egen hånd. Hun tenkte, vet du, at, noe annet enn det Gud lovet. "Nå vet du at jeg er en gammel kvinne, men Hagar her er en vakker kvinne. Abraham har ikke noe imot å gifte seg med henne også. Så du vet, det vil—det vil hjelpe Gud. Det vil hjelpe Gud, for Hagar her, hun er sannsynligvis bare tjue år gammel. Hun er hushjelpen min. Og vet du hva jeg skal gjøre? Jeg vil gi henne til mannen min, som kone," fordi polygami var lovlig. Så sa han . . . "Jeg skal gi henne, og hun får et barn med mannen min, og så tar jeg barnet. Og det er den Gud lovet."

¹⁴⁰ Du skjønner, vi prøver alltid å gjøre noe; kan ikke vente på Ham. Vi må gjøre noe selv. Kan ha vært i orden. Hun kan ha vært pen. Det kan se veldig bra ut, men det var ikke i henhold til Ordet. Gud fortalte Abraham at barnet skulle komme ved Sarah.

¹⁴¹ Husker dere hva Han sa om den lille Flokken? "Disse tegnene vil følge dem som tror." "Slik det var i Noahs dager, slik skal det være ved Menneskesønnens komme, hvor noen få, ja åtte sjeler, ble frelst." Disse Ordene kan ikke svikte, så la oss følge nøye med på oss selv og holde oss til Ordet. Ålreit. Skjønner?

¹⁴² Folket prøver alltid å produsere noe, for å ta plassen til Guds skapende vilje. Dere skjønner, som jeg ofte har sagt, og kanskje foran menigheten før, dere vet, du kunne ikke spørre sauen: "Kan du lage litt ull til meg?" Nei, det kan han ikke. Nå, en geit kan ikke produsere ull, fordi naturen hans ikke tillater ham det. Uansett hvor mye du prøver å binde saueull på en geit, vil det ikke fungere. Geiten kan ikke produsere ull, og en sau produserer ikke hår. Men han har ull fordi han er en sau. Det er det som gjør ham. Han produserer ikke.

¹⁴³ Det er ikke meningen at vi skal produsere Åndens frukter. Vi skal bære Åndens frukt. Epletreet produserer ikke epler; det bare bærer dem frem fordi det er et epletre.

¹⁴⁴ Og hvis vi prøver å produsere noe: "Jeg skal hjelpe Saken. Jeg skal studere i ti år på presteseminaret. Jeg skal lære *dette*, *det* eller *det andre*, og få min Bachelor of Art og min doktorgrad. Jeg skal hjelpe Herren, alene." Det vil ikke fungere.

¹⁴⁵ Gud, ved forutbestemmelse, kaller hvem Han vil. Han gir Riket til alle Han ønsker å gi Det til. Vi lærte det av Nebukadnesar.

146 Vi lærte det av—av Jeremia, da Gud fortalte ham at, ved Herrens Ord, at det skulle komme en tid da Israel skulle bli ført bort til Babylon i sytti år. Her kom en annen profet frem. Han hadde allerede fortalt ham, sa: “Nå, dere vil få profeter, som vil stå fram. Og dere vil ha dem der nede i Babylon, som skal stå fram, og drømmere og profeter, som vil profetere i strid med Dette. Men fortell folket at de ikke skal høre på de menneskene.”

147 Og opp kom en mann ved navn, en av profetene, Hananja. Og da Jeremia stod der med et åk over nakken, kom Hananja og sa: “SÅ SIER HERREN, innen to hele år vil alle Herrens kar . . .” Nå, i bunn og grunn virket det veldig bra. “Gud kommer til å velsigne Sitt folk. Han kommer til å bringe tilbake alt nøyaktig, i løpet av to år.”

148 Og Bibelen sa, selv profeten Jeremia sa: “Amen. Amen. Hananja, måtte Herren få ordene dine til å skje. Men la oss tenke over noe, Hananja. Det har vært profeter før oss, og de profeterte mot store krigsnasjoner, og så videre. Men husk at profeten blir kjent etter at hans profeti har blitt manifestert.” Skjønner?

149 Så kom Hananja opp og tok åket av Jeremias nakke, foran alle prestene og menigheten, kanskje en og en halv million mennesker. Og tok det åket som Gud hadde lagt på Jeremias nakke, som et tegn, og brøt det i stykker, og kastet det på føttene hans, i full henrykkelse, og sa: “SÅ SIER HERREN, innen to år vil de være tilbake.”

150 Jeremia så bare på ham. Det var i strid med Ordet, så han bare gikk bort. Og Gud sa: “Gå tilbake og fortell ham,” sa: “Jeg har aldri talt til ham.”

151 Han var bare i henrykkelse. Han tok sin egen innbilning. Skjønner? Han ventet aldri til han faktisk så det og visste at det ikke var ham, at det var Gud som sa det. Han dro tilbake i fullstendig henrykkelse. Hvis . . .

152 Vi finner det over hele landet i dag. Et av lydbandene våre ble nylig spilt i et hjem, hvor en gruppe forkynnere akkurat da ble overbevist, og kom for å bli døpt i Jesu Kristi Navn. Og en mann reiste seg i rommet, som talte i tunger og sa: “SÅ SIER HERREN. Hold fast på det dere har. Bare fortsett, gå videre, så skal jeg velsigne dere.”

153 De sa: “Vel, hvis Herren sa det, antar jeg at det er slik.” Du skjønner, det blir ikke undersøkt med Ordet. Det må først ta Ordet. Der har du det. Det var i strid med Ordet.

154 Her kom Jeremia tilbake, den salvede profeten. Gud fortalte ham, sa: “Jeg vet at Hananja brøt det treåket over nakken din, som Jeg la, men Jeg skal lage et av jern.” Han sa: “Og alle disse nasjonene som har dratt ned for å tjene Nebukadnesar, Min tjener,” og han var en hedning. Skjønner? Og Israel holdt alle sine offer, men de var ikke . . . Skjønner?

155 Gud ga et løfte om at Han ville velsigne, men disse velsignelsene er under betingelser. Og du må oppfylle disse betingelsene for å få det til å fungere.

156 Satt for en stund siden med en liten søt jente her. Først finkjemmet jeg den familien for å se om det var noe galt. Gud vil helbrede, men det er under betingelser. Skjønner? Det eneste jeg fant var at moren var redd det var feil å ta medisin. Jeg sa: "Ikke tro det, søster. Få det ut av tankene dine. Gå bare videre med barnet. Gi det medisinen. Gud vil gjøre det kjent." Skjønner?

157 Nå, men saken er, finn, vit. Og så, hvis det er SÅ SIER HERREN, OK.

158 Nå, vi finner ut her at disse menneskene, de prøvde å produsere noe; Hagar og—og Sarah, for å hjelpe Abraham, hjelpe Gud med å gjøre Hans løfte til virkelighet. Det kan du ikke gjøre. Det er ingen måte å gjøre det i det hele tatt. Det er—det er mot alt. Guds Ord kommer til å skje, uansett. Du må bare stå rett på Ordet og si: "Det er på *denne* måten," og hold Ordet. Se nå, for å produsere noe som skal ta plassen til Hans Ord!

159 Kanskje Abrahams venner også, hvis vi noen gang la merke til det, kanskje Abrahams venner kom forbi og sa: "Vel, far til nasjoner, hvor mange barn har du nå?" Da han var hundre år gammel. "Si oss, nasjoners far, manges far, hvor mange barn har du nå?" Spottere!

160 Nå, har du ikke sett tiden? Har vi ikke sett det, da vi noen ganger ba om noe, og det ikke skjedde?

161 "Her sitter en gammel mann," sier de. "Han er blind. Han er døv. Han er stum. Han er syk. Han har gjort *dette*. Gå dit og helbred ham, dere guddommelige helbredere. Vi vil tro det."

162 Skjønner de at det er den samme djevelen som sa: "Kom ned fra korset, og jeg vil tro Deg. Gjør disse steinene om til brød, og jeg vil tro det"? Skjønner? Den samme djevelen som bandt en fille rundt vår Herres øyne og slo Ham i hodet med en kjepp, og sa: "Nå, hvis Du er en profet, fortell oss hvem som slo Deg, og vi vil tro Deg."

163 Vel, du vet at Han visste hvem som slo Ham. Han kunne ha forvandlet disse steinene til brød. Eller, Han kunne ha kommet ned fra korset. Men hva ville vi vært i dag hvis Han hadde gjort det? Skjønner? De kjenner ikke Guds program. Du må finne ut hva Gud har lovet.

Nå må jeg skynde meg.

164 Nå, nå kunne de ha sagt: "Nasjoner far, vi hørte deg for tjuefem år siden, si at du skulle få et barn med Sarah, og ut av det skulle det komme nasjoner av mennesker. Hvor mange barn har du akkurat nå, nasjoners far?" Hæ! Ser du? Det er den samme gamle kritiske ånden som ville kritisere.

165 Hva gjorde Abraham? Sa: “Han vaklet ikke over løftet, i vantro.”

“Ja, her ba du for *den-og-den*, og de ble ikke friske.”

166 Det spiller ingen rolle. Hvis jeg ber for ti tusen i kveld, og ti tusen dør neste morgen, i morgen kveld salver jeg fortsatt de syke og ber for dem. Gud sa så. Stopper det ikke det grann. Gud lovet det. Jeg tror det. Ja visst. Spiller ingen rolle hva de sier, likevel. Men de vil spotte. Det er Ordets vanære.

167 Abraham, som sto på Guds Ord, til slutt gikk Det i oppfyllelse. Å du!

168 Se på spotten for ufruktbarhet. Å bli hånet og ufruktbarhetens vanære, først. De hadde . . . Hun måtte tåle vanæren av å være ufruktbar i alle disse årene. Hun var nesten hundre år gammel. Hun var nitti, med Guds Ord som sa at hun også ville bli *prinsesse*, mor til dette barnet. Og hun og Abraham var ufruktbare, begge deres—deres kroppar var så godt som døde, men likevel tvilte de aldri på det Ordet, ikke det minste. Men de måtte tåle det først. Og så, halleluja, holdt Gud Sitt Ord, i den mørke timen: Isak ble født. “Og hans ætt er som havets sand eller himmelens stjerner.” Skjønner? Gud svarer alltid på Sitt Ord. Ja. Ufruktbarhet først, så Isak.

169 Sakarias og Elisabeth, på samme måte, den gamle mannen og den gamle kvinnen som fortsatt holdt fast. Og da Sakarias kom opp dit og kunne skrive ut på tavlen og sa: “En engel møtte meg, fortalte meg at jeg skulle få et barn med Elisabeth, min gamle kone her. Jeg kan ikke snakke lenger. Jeg er stum. Jeg vil være stum til den dagen barnet blir født. Men det kommer et barn, og han kommer til å bli den Høyestes profet. Han vil introdusere Morgenstjernen. Han er en forløper for Messias.” Hvordan kunne det noen gang skje?

170 Noen sa: “Stakkars gamle kar. Å jeg—jeg antar at han på en måte har fått en skrue løs, vet du. Det er en liten ting. Men se på gamle Elisabeth der ute, rundt åtti. Og se—se—se på Sakarias, veldig gammel og skjelven, og så sier han noe slikt som det. Vel, stakkars gamle kar.”

171 Men han hadde Herrens Ord. En slik vanære at hun gjemte seg i flere dager. Men han ble med Ordet. Å du!

172 Fornektet popularitet, fornektet hva folk flest mente, fornektet datidens glans, og moten og tingene på deres tid. De fornektet det. De nektet å gå sammen med mengden av vantro mennesker. De fornektet verdens ting. De måtte gjøre det, for å holde seg til Guds Ord. De måtte gjøre det.

173 Slik er det i dag. Du skiller deg fra alt annet enn deg og Gud. Det er ikke hva menigheten gjør. Det er hva du gjør med Gud. Skjønner? Det er deg, som individ. Ja.

174 Men se hva Gud ga ham. Da Jesus Selv kom, var Sakarias borte, Elisabeth også. Men da deres sønn kom i ørkenen, med SÅ SIER HERREN, sa Jesus: “Det har aldri vært en mann født av en kvinne så stor som han er.” Amen. Hva? Hun led ufruktbarhetens vanære. Hun holdt seg til Ordet, og fødte en slik sønn.

175 Som Sarah i gamle dager, som Abraham i gamle dager, holdt de gamle parene fast på Det. Se, det fleste som noen gang ble født, “som havets sand,” det er ikke en rase av mennesker i verden så mange som jødene. “Som havets sand eller himmelens stjerner.” Hva hadde skjedd? Det skjedde i minoriteten, ett barn.

176 Nå ser dere hvor jeg skal. Ett barn, det var alt som skulle til. Det skulle ett barn til for å ryste nasjonene og peke på Messias. Det skulle ett til, lydig. Det er riktig. Gud trenger bare én mann. Det er alt han trenger, et sted hvor Han kan ha en røst. Det er alt Han vil, å få én mann under Sin kontroll. Å, som Han elsker å få én mann!

177 Han fikk en Noah en gang. Han fikk en—Han fikk en Moses en gang. Han fikk en—en Jeremia. Han fikk en—en Elias. Han fikk en Elisja. Han fikk en Johannes. Han—Han får . . . Han fikk en Samson. Så lenge Han kan få én mann under Sin kontroll, er det Hans Røst. Han kan tale gjennom det. Han kan fordømme verden. Å du!

178 Hvordan Han hungrer og klatrer for å få en mann under Sin kontroll: “Så Jeg kan tale gjennom ham. Jeg kan la Min Røst bli kjent. Selv om han vil tåle vanære, men Jeg vil gjøre Min Røst kjent.” Skjønner? Å ja.

179 Ufruktbarhet, først. Må være naken, må tåle ufruktbarhetens vanære. Sarah måtte tåle det. Det måtte Sakarias og Elisabeth også tåle.

180 Se i dag. Nå skal jeg si noe. Se i dag på skjøgens barn. Hun har tatt nasjoner under kirkesamfunnets politiske styre, skjøgen og døtrene hennes. Se hvilken generasjon av kirkesamfunn som har stått fram, og hvor få de rettferdige er. Ikke bekymre dere. Hold dere til Ordet. Det går bra.

181 Du kan bli hånet, kalt holy-roller. Du kan bli kalt alle, alle slags dårlige navn. Men bli der, Det er Ordet, Ordets vanære, det de vil si om deg.

182 En ung kar, han kan være her i morges. Han er en venn av meg; Jim Poole, unge Jim, hans—hans familie. Han ble spurt her om dagen. Vel, han ble døpt her. Noen sa til ham, sa: “Hvis du skulle bli døpt i en kirke, hvorfor fikk du ikke en stor kirke, eller noe?” Skjønner? Men han så Lyset. Det var det. Skjønner?

183 “Det er flere av de urettferdiges barn enn det er av de rettferdige.” Ja. Greit. Hvor få det er av de rettferdige! Se hvilken liten håndfull det var på Noahs tid. Skjønner? Se hva det var i Sodomas dager. Skjønner? Hvor få de rettferdige er!

184 Hvor mange barn skjøgen har! Hun får bare barn på alle mulige måter, men de er alle uekte barn. Skjøgen bærer frem skjøger. Hunden bærer frem hunder.

185 Og Kristus bærer frem de salvede. Bibelen bærer frem de rettferdige, så vi må tåle tanken på å være en liten gjeng. For en god ting det er!

186 Se på den store Efesus menighet, det var bare tolv i den. Ja. Se hvilken gruppe vi har i dag, ved siden av dem. Ja.

Det var bare åtte sjeler i Noahs dager.

187 Det var bare fem i Lots dager, nei, fire; Lot og hans kone, hans to døtre. Og hun ble til en steinstøtte etter at hun kom ut, ved å se seg tilbake. Faktisk kom tre ut på den tiden.

188 Og Jesus sa: "Slik det var i de dager." Det påhviler oss å se og være forsiktige. Hvor få er de rettferdige! Men som alltid må spotterne vanære. Ufruktb... Tål først ufruktbarhetens vanære. Du!

189 Jeg må bare skynde meg. Jeg er... Jeg gjør ikke... Ønsker å hjelpe med å gi disse barna. Bare vær tålmodig meg litt. Skjønner?

190 Menn er alltid de samme som de alltid har vært. Nå skal jeg si noe igjen. Og jeg vil at du... Og jeg vet ikke om det blir tatt opp eller ikke. Men hvis det er på lydbånd, vil jeg at du skal høre på meg, du på lydbåndet. Gå ikke glipp av det, men studer det. Mennesket er nå som det alltid har vært. Han priser Gud for det Han har gjort; ser frem til hva Han vil gjøre; og overser det Han har gjort og gjør. Han priser Gud for det Han har gjort; han ser frem til hva Han vil gjøre; men han overser det Gud gjør, og der går han glipp av alt sammen. Jeg håper de får tak i det. Skjønner? Overser det han gjør! Han vet hva Han har gjort; og han vet om løftet på hva Han vil gjøre; men han klarer ikke å se hva Han gjør.

191 Å, dere pinsevenner, hvis dere ikke er et eksempel på det! Dere ser frem til at noe skal skje: som alltid skjedde det rett foran dere, og dere vet det ikke. "Hvor ofte ville Han ha ruget over dere, som en høne gjør med sine kyllinger, men dere ville ikke." Dere tenkte mer på deres tradisjoner og kirkesamfunn enn dere gjorde på Hans Ord og Hans Ånd. Ja.

192 For en vanære for Maria! (Mens vi avslutter.) For en vanære for Maria og Josef, for Hans Ord! Det er juletid. Jeg hadde tenkt å holde igjen bare litt, men dere vil høre mye av det på radio og blant pastorene, og så videre. For en vanære for Maria og Josef å holde fast ved Guds Løftesord! Husk nå. Og forakten, de hevede øyenbrynene da de så lille Maria gå forbi, så Josef. "Du gifter deg med en prostituert." Skjønner? Og husk, broder, utroskap var døden i de dager. "Nå hindrer du henne i å bli drept. Hun skal bli mor ved deg." Og, men husk, hele tiden handlet Gud med dem, og det var i henhold til Ordet. Og de visste det ikke. Skjønner?

193 “En jomfru skal føde et barn.” Josef visste det. Maria visste det, fordi, etter at Ordet ble skrevet, var det en Engel som snakket til dem, stadfestet, eller manifesterte selve Ordet som ble skrevet, som skulle skje. Ikke drøm nå. Tenk. Den Hellige Ånd kom ned til jorden; snakket aldri til hele menigheten. Han snakket til dem.

194 Josef så. Og før Engelen hadde besøkt ham, sa han: “Vel, nå, jeg elsker henne. Men jeg er en rettferdig mann. Jeg kan ikke gifte meg med en slik kvinne.”

195 Og Herrens Engel viste seg for ham i en drøm og sa: “Josef, du Davids sønn, vær ikke redd for å ta til deg Maria din hustru, for det som er unnfanget i henne er av Den Hellige Ånd.” Å du! For en trøst! Skjønner?

196 Og Maria, på vei til brønnen. Den lille jomfruen, rundt sytten år gammel, atten, giftet seg med en mann som hadde vært gift før og hadde fire barn; en gammel mann. Og hun var . . . Hun elsket ham, og—og hun visste ikke hvorfor. Og han elsket henne, og han visste ikke hvorfor. Og her var de. Kom, gikk til brønnen for å hente litt vann, og all studering av de tingene som hun—hun tenkte på, Skriften, uten tvil, og så blinket et Lys foran henne. Da det Lyset blinket, sto det en Engel der.

197 Lurer på hva lille Maria følte. Har du noen gang tenkt på det? Jeg lurte på om hun følte seg like redd som jeg var i går.

198 “Hill deg, Maria!” *Hill* betyr “stopp.” “Vær oppmerksom på hva jeg skal fortelle deg. Velsignet er du blant kvinnene, for du fant nåde hos Gud, og du skal føde et Barn. Har ikke levd med en mann, men du kommer til å få et Barn. Og din kusine Elisabet, som er gammel også, hun har også blitt gravid, og skal føde et barn. Og disse tegnene vil bli gjort.”

Hun sa: “Hvordan kan dette skje, vet, siden jeg ikke har levd med en mann?”

199 Han sa: “Den Hellige Ånd kommer til å overskygge deg. Den Hellige Ting som vil bli født deg vil bli kalt Guds Sønn.”

200 La spotterne si hva de vil. Hun visste det. Hun visste at det ville skje, fordi Gud sa det.

201 Nå, hvordan hun må ha følt, den dagen for innvielsen, eller da de kom for omskjærelsen av barnet, da hun gikk frem med denne lille Babyen i armene, *sånn*. Og alle kvinnene som holdt seg på avstand, alle med fint håndarbeid, for å innvie sine babyer og få dem omskåret, og nesten alle leide et lam. Men hun hadde to turtelduer som rensing for sin egen renselse. Den lille Babyen pakket inn i svøp, laget av åket fra baksiden av en okses nakke, åk, kledet på ryggen til en okse. Det var bare svøp i krybben. De hadde ingenting til Ham. De var for fattige. Og her sto hun.

202 Ingen tvil om at alle kvinnene holdt avstand til den lille jomfruen. Sa: “Du skjønner, hun har et uekte barn.” Se hvordan Gud får ting til å se så radikalt ut. Å du! Han kaster bare blå r

øynene på satan. “Så uanstendig! Så skittent! Utroskap. Det er det hun er. Hun er en horkvinne.” Det stoppet ikke slaget i lille Marias hjerte. De holdt avstand til Ham.

²⁰³ De gjør fortsatt det samme, kaller Ham nå: “Holy-roller, eller fanatiker,” eller noe.

Maria visste Hvem sin Baby det var. Hun fortsatte bare, på samme måte.

²⁰⁴ Men åh, burde de ikke ha lagt merke til at Simeon, som satt bakerst i rommet, han hadde blitt lovet? Han gikk rundt og profeterte. Han sa: “Herren viste Seg for meg.” Og sa: “Jeg vil ikke se døden . . .” Og han var åtti-og-noe da. “Jeg kommer ikke til å se døden før jeg ser Hans frelse.”

²⁰⁵ “Å, Simeon, du er gammel, gutt. Din—din . . . Gamle karen har liksom fått hodet, vet du, han er litt . . . Bare la ham være. Han er ufarlig. Han vil ikke skade noen.”

²⁰⁶ Men Simeon hadde Herrens Ord, sa: “Jeg så Guds Ånd komme ned over meg. Jeg sto og så på Ham. Han fortalte meg: ‘Simeon, du har vært en rettferdig mann. Og du skal ikke . . . Jeg skal gjøre deg til et vitnesbyrd der ute.’” Jaha. Det er alt.

“Hvorfor skal Du gjøre det, Herre?”

“Det er Min sak.”

²⁰⁷ Min mening er at Han sikkert kan spa kull til dem på den Dagen. “Dere hadde et vitne. Hvorfor hørte dere ikke på det?”

²⁰⁸ Der er gamle blinde Anna, som sitter i templet og ber. Herren åpenbarte til henne: “Simeon har rett.” Amen. Hun kunne ikke skille dagslys fra mørke, men hun kunne se lenger enn mange mennesker i dag som har gode øyne. Hun så, i Ånden, at den kommende Messias var nær, Ånden beveget Seg i hennes hjerte.

²⁰⁹ Ser du hvilken bitteliten menighet det var? Sakarias, Elisabet, Maria, Johannes, Anna og Simeon; seks ut av millioner. Som i Noahs dager. Seks av dem. Gud handlet med hver og en av dem. De var alle i harmoni. De kom alle sammen. Amen.

²¹⁰ Her, gamle Simeon. Her kom den lille Babyen inn. Han hadde aldri hørt noe om det. Her er Babyen. Og så satt Simeon på rommet sitt, og Ånden kom over ham og sa: “Gå ut, Simeon.”

²¹¹ Her gikk han, gikk, visste ikke hvor han skulle. I likhet med Abraham søkte han noe. Han visste ikke hvor det var, men han fortsatte å bevege seg. Etter en stund stoppet han. Og Den Hellige Ånd må ha sagt til ham: “Der er Han.”

²¹² Han strakte seg over, til Marias armer, tok opp Babyen i armene sine. Så opp og sa: “Herre, la Din tjener nå gå fra dette livet i fred. Mine øyne ser på Din frelse.” Det som alle gjorde narr av, det kvinnene unngikk, sa Simeon: “Det er Din frelse, Herre.”

²¹³ Og omtrent på den tiden, her kom en gammel blind kvinne, snirklet seg rundt, vaklet rundt gjennom forsamlingen. Og hun

kom bort til Ham, og hun profeterte også, for hun så etter Ham. Hun fortalte Maria: “Et sverd vil trenge gjennom hjertet ditt, men Det vil åpenbare tankene til mange hjerter.” Skjønner? Hva var det?

214 Nå, antar jeg at noen av disse kvinnene sa: “Se på det nå! Ser dere hva slags klasse det er? Der har du det. Ser dere? Der er det. Ser dere hvor det er? Den gamle mannen, skrullete i hodet. Der er han der borte, står foran den prostituerte jenta og prøver å si noe sånt. Der har du det. Det uekte Barnet. Se på den gamle Anna, som sitter her, sulter seg i hjel, og holder på slik. Hun vil ikke ha det gøy som oss. Men der har du det, skjønner. Hun kunne tilhøre alle landets foreninger her. Hun kom fra en ganske god familie, ser dere, og hun kunne høre til der. Men der er hun. Ser du hvordan den gjengen kommer sammen?” Å ja. Amen.

215 Samme i dag. “Sitter i Himmelske steder i Kristus Jesus, blir løftet opp av Den Hellige Ånd.” Ja visst. Ja, sir.

216 Åh, har vi bare litt mer tid? Jeg må si noe. [Forsamlingen sier: “Ja.”—red.]

217 Jeg har en annen karakter her, som jeg ser på, på den tiden da Ordet ble manifestert, de vise menn.

218 Skulle ønske jeg hadde tid, Fred, så du kunne lese det. Har du den i lommen? [Broder Fred Sothmann sier: “Ja.”—red.] Jeg antar at mange av dere har sett det i bladet.

219 Det som Den Hellige Ånd talte her nede ved elven for trettitre år siden, de gravde det nettopp opp. 9. desember, beviser det, fra astronomien, hvordan at—at Jupiter og de stjernene, i deres stjernebilde!

220 De har en gammel astronomikale- . . . markeringer av det, de har gravd opp. Det var nøyaktig på det tidspunktet dette stjernebildet kom inn, i konstallasjonen av disse stjernene, og vendte rett ned mot Babylon, og vismennene bragte det ned. Husker dere? De krysset banene sine, svingte lavt, milliarder av lysår fra hverandre igjen. Og de jødiske vise menn som var oppe i Babylon, de så det stjernebildet komme inn i det stjernebildet, disse stjernene. Tre av dem beveget seg inn, sammen, og utgjorde den ene morgenstjernen. Og de visste at ved Guds Ord, at det var tiden, da disse stjernene kom sammen, at Messias skulle være på jorden.

221 Det er grunnen til at de begynte å si: “Hvor er Han, født jødernes Konge? Hvor er Han? Et sted! For når disse stjernene kommer inn, til deres himmellegemer blir til dette ene store himmellegemet her, når de tre flytter sammen, vil Messias være på jorden på den tiden.” Og da de beveget seg inn i banene sine, visste disse mennene at Messias var på jorden.

222 De var mestere på sitt felt. De var store menn. De var mestere innen sitt felt av religionsvitenskap. De så på den religiøse siden

av det. Og de så de stjernene bevege seg ut der borte, Jupiter og Sargas, og deretter bevege seg inn i deres—deres linje. Og de sa: “Vi vet at Messias er et sted. Så Han må være i Jerusalem, fordi det er hovedstedet for verdens religion, av Messias’ religion. Det er deres hovedkvarter. Det er det konfesjonelle hovedkvarteret. Det er der den store kirkelige gruppen sitter.”

223 Og på kameler dro de, to år, ned over Tigris-elven, og gjennom sumpene og junglene, på reise, dro til byen, hjerter fylt av glede.

224 De visste når stjernene hang der inne. Og dette sier til og med astronomene i dag: “Hvis de faktisk, de stjernene, kommer inn i den posisjonen igjen, ville det lage én stjerne, fra der de sto og så.” Men de måtte stå på det stedet for å se det. Amen. Amen.

225 Kommer an på hvor du står. Kommer an på hva du ser på. Jaha. Ja.

226 Så de så det, og de fulgte det, og de var helt på linje. Uansett hvor de dro, var det helt på linje med dem. Det ledet dem. Skjønner?

227 Det er slik du må få alle Skriftsteder på linje, alt sammen, hold deg så på linje med Skriften. Det er den eneste måten. Det vil lede deg rett til Ham. Ja visst vil det.

228 Legg merke til dette. Her kommer de gråtende: “Hvor er Han, som er født jødernes Konge?” Inn i Jerusalem, Stjernen ledet dem rett dit, rett til kirkesamfunnets hovedkvarter. Men da de gikk til side for det, forlot Stjernen dem. Inn i byen dro de, opp og ned gaten. De trodde byen ville være full av Guds glede. Opp og ned gaten, med glede, dro de og ropte: “Hvor er Han som er født jødernes Konge? Vi så Hans Stjerne da vi var i Østen, og vi har kommet for å tilbe Ham.”

229 Husk, Stjernen, de dro vestover. De var i Østen. “Ledet vestover, går fremdeles fremover. Led oss til . . .” Skjønner? De var absolutt . . . De var . . . Vel, Babylon og India ligger øst for Palestina, litt sørøst. Og de skulle vestover. “Ledet vestover,” dere kjenner sangen, “går fremdeles fremover. Led oss til det fullkomne Lyset.” Skjønner? De, vise menn, kom vestover. De forlot Østen, dro vestover, og de så denne Stjernen. Nå, hvis de var i Vesten og så bakover, så de Det ikke. Skjønner?

230 De, da de kom dit, ledet Den dem rett dit, så forlot Den dem. Og de tenkte: “Her er det. Stjernen har dratt, så her er det.” De er i byen. Så: “Å du,” sa de: “Alle bare synger og er glade. Guds herlighet har lyst opp alt. Så, her er vi. Vi vet at vår—vi vet at vår prestasjon, mens vi så på den konstallasjonen’, ingen, ingen mester kunne komme opp dit og trekke de stjernene sammen. Og vi vet, når de—når de stjernene kommer inn i det himmellegemet, er det tiden da Messias er på jorden. Messias er på jorden.”

231 Og hver gang med så mange hundre års mellomrom, så passerer de stjernebildet sitt igjen, skjønner dere, og så kommer det en gave til jorden. Merk dere det.

232 “Messias er på jorden, når den—når den gruppen med stjerner kommer sammen.” Og de visste at Han var der, så de dro til religionens hovedkvarter, og begynte å gå, sa, opp og ned gaten dro de, disse kamelene: “Hvor er Han? Hvor er Han? Hvor er Han som er født jødenes Konge? Vi så Hans Stjerne i Østen. Han er her et sted. Hvor er Han? Hvor er Han? Hvor er Han?” Ha! For en vanære!

233 De gikk til ypperstepresten. Han sa, kunne ha sagt: “Hva er i veien med dere karer? Vel, dere fanatikere!” Skjønner? For en vanære for deres vitenskapelige ferdigheter! Ved Guds kraft så de Hans Stjerne. Og de var kloke menn, smarte. De var i feltet for religionsvitenskap. Og de visste at da stjernene kom dit, var Messias et sted. Og her, stedet som burde ha visst det, visste ingenting om Det.

234 Jeg kan tenke meg at barna som sto på gaten sa: “Ha! Se på det. Ha! Det er en gjeng med fanatikere. Hør på dem si: ‘Hvor er Han, som er født som jødens Konge?’ De vet ikke at Herodes er konge her nede. De kjenner ikke biskop *Den*.” Å du!

235 “Hvor er Han som er født jødenes Konge? Vi så Hans Stjerne i Østen.”

236 De sier: “Kom hit, alle dere vise menn her, rundt her.” Hm. “Kom hit. Ser noen av dere en Stjerne noe sted?”

“Å, jeg har aldri sett noe Sânt.”

237 “Alle dere astronomer, kom hit. Har noen av dere sett en Stjerne noe sted?”

“Nei. Nei.”

“Har dere sett noe som ligner et slags mystisk tegn?”

“Nei. Vi har ikke sett noe slikt. Nei.”

238 Ikke ennå, heller. Samme ting. De ser ingenting. De kan ikke se Det.

“Uh, la oss kalle sammen forkynnerne. Hva med dere, alle sammen?”

“Nei. Vi har aldri sett noen Stjerne.”

239 “Vel, hva med dere som følger med på tiden, her ute på muren? Dere ser på stjernene. Dere kjenner enhver . . . Dere vet hvor hvert stjernebilde er på himmelen. Dere kjenner hver eneste stjerne. Så dere noe?”

“Niks. Vi har ikke sett en ting.” Men Den var der.

240 Ære være Gud! Å du! Kan dere ikke se Den? Den er der nå, og de kan ikke se Den. Det foregår rett rundt dem, og de kan ikke se Den.

241 “Nei. Vi så ingenting. Åh, jeg dro bort dit. Jeg så ingenting.” Naturligvis gjør du ikke det. Bare altfor blind. Det er ikke meningen at du skal se Den. Skjønner? Hvis du er så blind, vel, da vil du naturligvis ikke se Den.

242 Det er bare for dem som Gud vil åpenbare Det til. Det er de som ser Den. Alltid vært slik. Ja visst.

243 Det var Noah som kunne se regnet oppe i himmelen, vet du, men resten av dem klarte det ikke. Skjønner? De så ikke regnet der oppe, men Noah så det.

244 Det var Abraham som så Sarah holde babyen. Det er riktig. Ikke spotterne som sa: “Nasjoners far, hvor mange barn har du nå?”

245 Hvordan vi kunne gå videre ned gjennom Bibelen, vismennene og profetene, hele veien gjennom! “Tro er beviset på ting som ikke sees.” De vet at Ordet talte det, og der er det. *Her* er beviset på det. De ser det. Legg nå merke til dette. Å du!

“Våre vise menn ser ikke den Stjernen. Det er ingenting i Det.”

246 Hvorfor? Faktisk, da de så, og de gikk inn med en slik gruppe, gikk Stjernen ut.

247 Samme i dag. Det er det som slukker så mange Lys, det er riktig, er å bli knyttet sammen med en slik gruppe som det, som ikke engang tror Det, i utgangspunktet. Og hvordan vi skal ha en—en forening av kirkesamfunn? “Hvordan kan vi gå sammen uten at vi er enige?” Hvordan er fellesskapet i . . . av dette her, over hele verden, alle kirkesamfunnene, verdens forente kirkesamfunn? Hvordan skal vi forene oss når vi er millioner av kilometer fra hverandre? Skjønner? Hvordan skal vi gjøre det? De evangeliske med oss, og *dette*, og *det*, og *det*, og alle sammen, og likevel forent med en slik haug av korrupsjon.

248 Gud vil ha en Hustru som er ren, hellig, uforfalsket, som forblir med Hans Ord. Ålreit.

249 Jesu vanære for Ordet. (Og så stopper vi, om bare et minutt.) Jesus ble vanæret for Ordet. Se her. Hvordan kunne Han tåle vanæren, når Han var den Guddommelige, inkarnerte Gud? Han var Gud Selv, gjort kjød.

250 Nå, dere vet at Bibelen sier det. “Våre hender rørte ved Ham. Engler så Ham.” Bare tenk på det. Jeg tror Timoteus sier det omtrent slik. Skjønner? At: “Det kan ikke bestrides, stort er den gudsfryktens mysterium. For Gud ble åpenbart i kjød, sett av Engler.”

251 Engler var ved Hans fødsel. Hvordan Englene må ha sett ned og gledet seg, da de så ned på krybben og så Gud inkarnert. Amen. Det er ikke rart de begynte å rope: “I dag, i Davids by, er Kristus Frelseren født.” Englene gledet seg, og de svingte sine

store vinger sammen, og over Judeas åser sang de: “Ære være Gud i det høyeste, fred på jorden og velbehag blant menneskene.” De så Guds Ord, så de våket over Det, for å se at Det ble manifestert. Og der var Det.

²⁵² Nå, satan trodde ikke på det, vet du. Han sa: “Hvis Du er . . .”

Engelen sa: “Han er.” Det er forskjellen.

“Hvis Du er det, gjør *det-og-det*. La oss se Deg gjøre det.”

Men Engelen sa: “Han er der.”

²⁵³ De vise menn med sin religiøse vitenskap sa: “Han er der.” Amen.

²⁵⁴ Det er grunnen til at arkeologer og alt i dag graver opp disse tingene, som ble profetert for noen år siden, at det ville skje. Og her er de og graver opp. De aldri engang . . .

²⁵⁵ Det er ingen historie som har sagt at Pontius Pilatus noen gang har vært på jorden. Visste dere det? Noen av dere skolebarn, fortell meg hvor i historien det står at Pontius Pilatus fantes. Og de vantro håner det og gjør narr av det, sier: “Det var aldri en—en romersk keiser ved navn, en—en guvernør ved navn Pontius Pilatus.” Men for rundt seks uker siden gravde de opp hjørnesteinen: Pontius Pilatus, guvernør. Oi da! Sånt tull!

²⁵⁶ De sa: “Det var aldri en Ramses i historien, Ramses over Egypt.” Men de gravde opp en stein, arkeologien: Ramses, den andre. Merk dere det.

²⁵⁷ Og de sa at de murene aldri falt ned. Arkeologer gravde rundt, og før du vet ordet av det, gravde de opp, langt ned der murene falt nede i Jeriko, vet dere, da trompeten lød. De sa: “Det var bare en myte, en sang noen sa, sang der tilbake.” Ja. Det sier spotteren. “Det var bare en myte. Det har aldri skjedd noe slikt som at murene falt, og at Josva blåste i en trompet og løp frem til murene, og de falt ned. Noe slikt har aldri skjedd.” Og en eller annen stor kristen arkeolog fortsatte bare å grave, fordi han visste at det måtte være slik. Han gravde tretti-og-noen fot, nedenfor der resten av dem var. Der var murene, stablet rett oppå hverandre, akkurat som Ordet sa.

²⁵⁸ De sa: “Det skjedde aldri noe slikt som at David spilte på instrumentet sitt, en strengharpe, fordi strengemusikk var ikke kjent før det femtende århundre.” Sa: “Det har aldri skjedd noe slikt.” Kristne arkeologer gravde opp, nede i Egypt. For fire tusen år siden hadde de strengeinstrumenter. Amen. Oi da!

²⁵⁹ De sa, om hebreerbarna, som lager disse steinene og slike ting, av halm, “Det var ikke noe slikt.” Arkeologer dro for å grave der. Hva fant de? Det er vitenskap. Hva fant de? Murene i byen som hebreerne bygde, det første laget av steiner var lange strå; det andre var hakket opp i bittesmå biter av stubber; og det tredje hadde ikke halm i det hele tatt. Oi da!

Nasjoner bryter sammen, Israel våkner,
Tegnene som profetene forutsa;

260 Ja, sir. Alt sammen har beveget seg like frem til oss, broder søster. Hvorfor det? I de siste årene, aldri har filmverdenen gjort det den har gjort. På skjermen kommer en historie om *De ti bud* av Cecil DeMille. På skjermen kommer Jesu Kristi liv gjennom *Ben Hur*. På skjermen kommer *Den store fiskeren*, Peters omvendelse. Og alle disse religiøse filmene, som filmindustrien har avvist og skitnet til og kastet til side. Men Gud, i Sin mektige kraft, sprenger det frem, likevel.

261 Akkurat nå, de tingene som ble sagt for noen år siden, en fattig, liten ydmyk tjener, meg selv, av Gud, Jeg sa: "Det var et Lys som sto og snakket til meg, og fortalte meg hva jeg skulle gjøre." Folk lo og sa: "Han er litt skrulle i hodet." Det er et bilde av Det. Vitenskapen tok Det. Det er der. Det er Sannheten.

Jeg sa: "Kvinnen er overskygget av døden."

262 De sa: "En skygge, nå, det er tull. Han bare innbiller seg det i hodet sitt."

263 Der er bildet av det. Gud vil få steinene til å rope ut. Han er i stand til å gjøre det Han vil.

264 Jesus, vanæren for Ordet. Den guddommelige Guds Sønn som står der, Emmanuel, for en vanære! La den vantro synderen binde Ham, spytt Ham i ansiktet, og rive ut håndfuller med skjegg, og utfordre Ham til å gjøre noe med det. Vanæren for Ordet! Jaha. Hva? For å oppfylle Faderens Ord. Åh! Men husk, Han må tåle dødens vanære. Gud, Som ikke kan dø, og Den eneste som kunne dø for å frelse en synder. Ingen annen, ingen andre eller tredje person, kunne gjøre det. Gud Selv er Den eneste som kan gjøre det. Og her var Han.

265 Han sa: "Ingen har steget opp, bortsett fra Han som steg ned, det er Menneskesønnen, som nå er i Himmelen." Amen.

266 De sier: "Våre fedre åt manna i ørkenen."

"Og de er døde," sa Han.

"Og Du sier at Du er Livets Brød?"

267 Han sa: "Før Abraham var, ER JEG. Jeg er Livets Brød. Jeg er den JEG ER."

268 De sa: "Du er ikke femti år gammel, og sier at Du 'så Abraham'?"

269 Han sa: "Før Abraham var, ER JEG." Og lot så syndere binde Ham, kirkesamfunnet, binde Ham.

270 Dere husker, i den siste tid, denne rike laodikeiske menigheten, de satte Ham på utsiden, til og med, av menigheten. Ser dere hvor den er nå? Kan dere se hvorfor jeg roper ut mot det systemet?

271 Hvorfor lot Jesus syndere binde Ham? Det var for å oppfylle Ordet, føre vanære over Gud, dø. Gud måtte dø. Han måtte være kjød for å dø. Og det visste Jesus. Han fortalte dem om det. Han sa: “Ødelegg dette tempelet, og Jeg skal reise det opp igjen.” Ikke noen andre skal reise det opp. “Jeg vil reise det opp. Om tre dager vil Jeg reise det opp igjen. Om dere ødelegger det; vil Jeg reise det opp. Som Jona var i hvalens buk i tre dager og netter, slik må Menneskesønnen være i jordens hjerte.” Og de forsto det ikke engang. Skjønner? En vanære for Ordet, Han—Han var det.

272 Nå, spottet til døden, for å stå opp igjen til Evig Liv. Han måtte først bli drept, så Han kunne oppstå til Evig Liv, og bringe ethvert annet menneske (som var i Hans form) til Evig Liv, som ville ta imot Det. Skjønner? Han ble menneske, ble en Slektningegjenløser, og måtte tåle vanæren av all hånen, og all latterliggjøringen, akkurat som Hans medtjenere måtte før Ham. Som Moses, som Noah, slik alle de andre måtte tåle den hånen, måtte Han tåle hånen. Hvorfor? Han hadde Ordet, og Han var Ordet. Det er grunnen til at de hånet Ham mer enn noen gang. Han var Guddommelig og selve Ordet. Halleluja! Det var det Han var.

273 Jesus sa: “Dere hyklere.” Sa: “Dere bygger gravene til profetene, og det er dere som har plassert dem der. De kom med Guds Ord, og dere trodde dem ikke. Dere er skyldige i hver og en av dem.”

274 I Phoenix, om Gud vil, jeg kom på et ord her om dagen, Jeg kommer til å reise tiltale mot denne generasjonen for å ha drept Jesus Kristus, korsfestet Ham på nytt, Jeg kommer til å reise en tiltale mot den foreningen av forkynnere, om Gud vil. De er skyldige i Jesu Kristi Blod, for å korsfeste Ham på nytt. Ja, sir. Anklage det hele!

275 Peter anklaget dem på Pinsedagen. Han sa: “Dere har med onde hender korsfestet Livets Fyrste, Som Gud reiste opp. Vi er vitner.” Han reiste en tiltale.

276 Jeg kommer til å ta Guds Ord, reise en tiltale mot alle kirkesamfunn som finnes, og hvert menneske på jordens overflate, som er skyldig i Jesu Kristi Blod. Må Gud hjelpe meg å være Hans advokat på den dagen. Amen. Ja.

277 Åh, spottere gjorde narr av Ham. De vanæret Ham. Han holdt seg rett med Det. Amen. Åh! Se hva Han gjorde. Han var Guds Sønn, led døden for å drepe synden. Det måtte Han gjøre. Det . . . Det er den eneste måten det kan bli drept på. Og Han gjorde dette, og tålte det, fordi alle de andre gjorde det.

278 Fordi alle der tilbake i tid hadde Guds Ord i miniatyr. Fordi, Jesus sa det. “Herrens Ord kom til profetene. Og hvem av dem,” sa Han, “har ikke deres fedre, deres organiserte religion, steinet og drept? Hvem av dem tok imot profetene? Så bygger dere

gravene deres etter at de er borte.” Sa: “Dere er skyldige i å legge dem der.”

279 Så ga Han dem lignelsen om vingården, slapp ut, og tjenerne kom. De mishandlet dem og sa til slutt: “Nå skal vi drepe sønnen, fordi han er arvingen.” Skjønner? Åh, de ble sinte da de så det. Skjønner?

280 Men Han måtte tåle vanæren. Og her befinner Han Seg bundet, ført opp til døden, for å bli drept, for å bringe tilbake Evig Liv. Ære være Gud! Åh, hvor jeg elsker Ham! Bragte tilbake Evig Liv og reiser opp enhver Guds sønn, gjennom tidene, som sto med det Ordet og tok vanæren. Det er riktig.

281 Hvis Han ikke hadde kommet, kunne ikke Noah ha stått opp. Hvis Han ikke hadde kommet, kunne ikke Elias ha kommet tilbake. Hvis Han ikke hadde kommet, ville Noah aldri stå opp, hvis Han ikke kunne . . . hvis Han ikke hadde kommet. For Han var det forutbestemte Lammet, som kom for å ta vanæren på Seg Selv, og dø døden for hvert Guds Ord som hadde blitt talt, som disse rettferdige mennene har stått for. Han måtte det. Ingen andre kunne gjøre det. Gud Selv, og Han kom og tok plassen, så Han kunne gjenløse og gi Evig Liv til enhver Guds sønn som har stått for det samme Ordet og ville lide vanæren. Hver Guds sønn, opp gjennom tiden, som ville tåle vanæren, det var ingen som kunne gjenløse ham, men ved tro så han at Gjenløseren kom.

282 Job så Ham. Job stod der, og de sa: “Åh, du er en hemmelig synder. Gud behandler deg bare dårlig fordi du er en hemmelig synder.”

283 Han sa: “Jeg vet at min Gjenløser lever. I de siste dager skal Han stå på jorden. Selv om hudormene ødelegger denne kroppen, vil jeg likevel se Gud i mitt kjød.”

284 Hans kone sa: “Hvorfor forbanner du Ham ikke og dør?” Sa: “Du ser ut som et elendig vrak.”

285 Han sa: “Du snakker som en tåpelig kvinne.” Amen. Der var Han. “Jeg vet at Han lever, og Han vil stå på den siste Dag.”

286 Hvis Jesus ikke hadde kommet, kunne Job ikke blitt gjenløst, fordi Han var Lammet som ble slaktet fra verdens grunnvoll ble lagt. Han kjente Sin plass. Han kjente Sin stilling.

287 Det er grunnen til at Maria gjenkjente den posisjonen, den dagen hun kom ut derfra. Han sa . . . “Hvis jeg . . . Du hadde vært her, ville ikke broren min ha dødd.”

Han sa: “Din bror skal stå opp igjen.”

Sa: “Ja, Herre, i oppstandelsen. Han var en god gutt.”

Jesus sa: “Men JEG ER den oppstandelsen. Tror du dette?”

288 Hun sa: “Ja, Herre, jeg tror at Du er Guds Sønn Som skulle komme til verden.”

Han sa: “Hvor har dere gravlagt ham?” Åh! Der har du det. Hm.

²⁸⁹ Hun gjenkjente det. Den lille kvinnen sa ikke det. Hun fikk sju djevlerværter kastet ut av seg. Hun kjente Guds kraft, som kunne ta stolthet og stress og alt, bort fra henne, som kunne ta den lille, egoistiske videregående-skole-ånden ut av henne, og kunne gjøre henne til en ny skapning. Han kastet ut sju djevlerværter. Disse kvinnene visste hva Han var, som tok imot Ham.

²⁹⁰ De visste hva Han kunne gjøre for dem. Det gjør de også i dag. Bare godta det. Det er det neste.

²⁹¹ Der er Han. Hun sa det. Og Han . . . Dere vet hva som skjedde. Åh!

²⁹² Alle som ville lide for det samme Ordet, Han døde for den saken. Han var Den eneste som kunne dø, for å gjøre det, for Han var Ordet. Han var Ordet, Ordet manifestert. Alle de andre hadde hatt små dypp, men her var Guds fylde, i Ham. Han er Den samme i dag. Hebreerne 13,8: “Jesus Kristus den samme i går, i dag og for evig.” Lytt nå.

²⁹³ Jeg avslutter, egentlig. Jeg skal gjøre det, må bare. Jeg er langt over tiden.

²⁹⁴ Han skrev aldri ett Ord. Gjorde Han? [Forsamlingen sier: “Nei.”—Red.] Skrev aldri et Ord. Hvorfor? Han var Ordet. Hva var Han? Ordene som var blitt skrevet, Han var manifestasjonen av det Ordet. Glory! Wow! Nå føler jeg meg bra. Han var Ordet. Han trengte ikke å skrive noe. Han var Ordet, dette skrevne Ord manifestert. Ære være Gud! Han er Den samme i dag, i går, i dag og for evig. Han er Ordet, Ordet manifestert.

Du sier: “Stemmer det, broder Branham?”

²⁹⁵ Se Jehova stå der bak og blåse en kanal gjennom bølgene som der borte, og lage en vei som Israel kunne gå gjennom.

²⁹⁶ Se Jehova i kjød, si: “Fred, vær stille.” Da bølgene slo mot bredden i stormen, og djevelen freste mot alt, på den måten, Han sa: “Fred, vær stille.” Og den adlød Ham; vinden og alt. Han var Jehova. Amen.

²⁹⁷ Denne Jehova som kunne stå der borte og drysse noen duggdråper ut, la det falle til jorden og omgjøres til brød for å mette et folk.

²⁹⁸ Han sto og tok fem fisker, eller fem brød og to fisker, og matet fem tusen.

²⁹⁹ Han var Ordet. Amen. Amen. Han er Ordet, og Han vil alltid være Ordet. Og jeg og mitt hus, vi vil tjene Herren.

Å, jeg ønsker å se Ham, ønsker å se på Hans ansikt,
 Syng der for alltid om Hans frelsende nåde;
 På Herlighetens gater, la meg løfte min røst;
 Når alle bekymringer er forbi, endelig hjemme,
 for alltid å fryde meg.

300 Å du! Ja. Bær Ordets vanære. Det følger en vanære med Ordet. Hold deg nær til Ordet, og bær vanæren.

La oss be.

301 Jesus, som her om natten, Herre, ropte jeg: "O Jesus, hva vil Du at jeg skal gjøre? Hva kan jeg gjøre, Herre? Når jeg ser disse tingene, og kjenner tiden vi lever i, hva kan jeg gjøre, Herre? Hva kan jeg gjøre?"

302 Jeg ber for min lille menighet her, Herre. Jeg tenker på de små fuglene i visjonen, de tingene som har skjedd; og de andre fuglene, som var store ting. Men det var tre plan av dem, Herre. Men da disse Englene trådte inn, var det ingen fugler igjen. De små budbringerne har vært fantastiske, Herre, men jeg tror at det er noe som er i ferd med å skje. La det skje, Herre. Form oss og dann oss etter Din vei. Vi er—vi er leiren. Du er Pottemakeren.

303 På denne julaften, Herre, er vi takknemlige for Guds gave, for at Gud ga den til oss. Selv om dette er en, som vi tror i våre hjerter, en hedensk overtro av en dag som de har prøvd å forme og få til å bli som en—en messe, Kristusmesse, men vi kommer ikke på den måten med julenissen og juletrær og—og dekorasjoner. Men vi kommer i Herren Jesu Navn for å tilbe Himmelens Gud, som ble inkarnert, kjød som oss, og bodde blant oss for å gjenløse oss; og led vanæren av Navnet, led vanæren av korset, for å la en verdslig institusjon drepe Emmanuel, så Han kunne bringe oss til Ewig Liv.

304 Hvem er vi, Herre? Hvem er vi, at vi skulle unngå enhver vanære? Gud, gjør oss til tapre soldater. Jeg overgir disse ordene til Deg, Far. De kan være sammenhengende; trøtt og sliten som jeg er. Men Far, belønn disse menneskene for å sitte og lytte. Og måtte kraften som reiste opp vår Herre og presenterte Ham for oss her som en Frelser i disse siste dager, måtte den levendegjøre enhver ånd her inne, Herre, mens Herren Jesu Komme nærmer seg. Måtte det bli slik, Far.

305 Helbred de syke og plagede som er blant oss. Forbind de som har et knust hjerte. Herre, vi er . . . Vi har gått gjennom så mye, hjertet mitt har så mange arr på seg, Herre, fra harde kamper. Jeg er en gammel veteran. Hjelp meg, Herre. Jeg trenger Din hjelp. Kanskje all denne treningen har vært for en hensikt. Jeg stoler på at den har vært det, Herre. Hjelp meg, o Gud. Og hjelp denne menigheten. Og velsign oss sammen.

³⁰⁶ Velsign de små barna. Jeg tenker på mange i dag, små, stakkars små barn som ikke vil få noe der ute. Og jeg—jeg ber om at Du vil være med dem og hjelpe dem. Gi dem Evig Liv, Herre. Det er den store . . . det er Julegaven vi ønsker oss, er at Jesu Kristi Liv skal herske og regjere i mitt hjerte. Det er det jeg vil ha, Herre.

³⁰⁷ Velsign oss, sammen nå. Vi overgir disse Ordene til Deg. La dem falle hvor de vil, Herre. Uansett hvor hjerter åpner seg, må de bringe frem en stor opplevelse av frelse, i Jesu Navn. Amen.

³⁰⁸ Hvem er det som . . . Hvor mange elsker Ham? Hva er det vi haster med, uansett? Åh, jeg elsker Ham! Jeg elsker Ham. “Herre, hva vil Du at jeg skal gjøre?”

³⁰⁹ Ikke glem møtene i kveld. Vet du hva jul betyr nå? Åh, *Dette* er julegaven min. *Dette* er det Ordet. Herre, hvis jeg bare kan tillate meg selv, hvis jeg bare kan komme meg ut av veien slik at Ditt Ord kan uttrykke Det, Seg Selv ut gjennom *her*, det er—det er det største jeg vet om.

³¹⁰ Nå tror jeg de har noen ting de vil gi til barna. Nå vil jeg gi møtet tilbake til broder Neville. Gud velsigne dere.

Broder Neville.

VANÆREN FOR ORDETS SKYLD NOR62-1223
(The Reproach For The Cause Of The Word)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk søndag morgen, 23. desember, 1962 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org